

Συνεγραφε

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄.

ΑΡΙΘ.— 45

ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 21 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραπεζ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις—Τακρίριον βουλγάρου Ἐξάρχου—Ἐπιστολὴ Δουρνοβῶ—Ἀποτρόπαιον σχέδιον τῶν Βουλγάρων—Δολοφονία μητροπολίτου Κορυτσῆς—Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων—Τεχμηρία ἀδελφικῆς συμπαθείας—Ἐκκλ. χρονικά—Ἐκκλησίαι—Τὸ «Ἐλένειον» ἀρρεναγωγέτον—Προσθήκη εἰς τὰ περὶ ἐπισκοπῆς Ἀπρω—Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

Α΄.

Ἡ βουλγαρικὴ ἐφημερίς «Δνέβνικ», ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 8 Αὐγούστου, κατεχώρισε Τακρίριον τοῦ ἐνταῦθα παραμένοντος Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων πρὸς τὴν Α. Υ. τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων ὑπὸ ἡμερ. 10 Μαρτίου 1906, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιζητεῖται ὅπως ἐπιτραπῇ ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ἢ ἐν τῇ βασιλευούσῃ συγκρότησις μονίμου βουλγαρικῆς Συνόδου καὶ Μικτοῦ Συμβουλίου πρὸς λυσιτελεστέραν ρύθμισιν τῶν τῆς Ἐξαρχίας πραγμάτων· παρατίθενται δὲ διεξοδικῶς οἱ λόγοι οἱ συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἀποδοχῆς τῆς τοιαύτης αἰτήσεως.

Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Τακρίριου τούτου, ὅπερ δημοσιεύομεν κατωτέρω αὐτοῦσιον πρὸς γνῶσιν τῶν ἀναγνώστων τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐξέπληξεν ἡμᾶς μεγάλως. Διότι, τηλικαύτην βαθεῖαν ἀγνοίαν καταπροδίδει τόσον τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμῶν τῶν διεπόντων τὸ πολίτευμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅσον καὶ αὐτῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, — ἅπερ ἐν τούτοις ἀμφοτέροις ὁ γράφων μετ' ἀπιστεύτου τόλμης ἐπικαλεῖται πρὸς στήριξιν τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἀξιώσεων του —, πρὸς δὲ καὶ εἰς τοιαύτας ἀνακριθείας ὑποπίπτει, ὥστε ἀναποδράστως ἐξωθεῖ τὸν εἰδύμονα ἀναγνώστην εἰς τὸ συμπερασματικὸν δίλημμα ὅτι, ἢ τὸ δημοσιευθὲν ὑπὸ τῆς βουλγαρικῆς ἐφημερίδος κείμενον τοῦ Τακρίριου εἶναι νόθον, παραλλάσσον οὐσιωδῶς τοῦ γνησίου τοιούτου, ἢ, ἐν περιπτώσει ἀποκρούσεως τῆς πρώτης ταύτης ὑποθέσεως, ὅτι ἢ ὑπὸ τὸ ἔγγραφον ὑπογραφή τοῦ Βουλγάρου Ἐξάρχου ἐτέθη ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ περιεχομένου, προελθόντος ἐξάπαντος ἐκ τοῦ καλῆς λαϊκοῦ προσώπου, προσπαθήσαντος μὲν νὰ περιβάλῃ, ὅπως ὅπως, τὸν ὑστερόβουλον καὶ κα-

θαρῶς πολιτικὸν σκοπὸν εἰς ὃν κατατείνουσι τὰ ἀπαιτούμενα, δι' ἑστῶ καὶ ἐλαφροῦ ψιμυθίου κανονικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς νομιμότητος, ἀλλ' ἀποτυχόντος ὁλοσχερῶς ἐν ταῖς προσπάθειαις του ταύταις πρὸς σύγκλωσιν τῶν ἀσυγκλώστων, διὰ τε τὴν φύσιν τοῦ θέματος καὶ τὴν παντελῆ αὐτοῦ ἀδαημοσύνην.

Ἐπειδὴ ὁμως ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Τακρίριου δέκα ὁλόκληροι ἐβδομάδες διέρρευσαν ἤδη, χωρὶς νὰ διαφιλονεικηθῇ—καθόσον ἡμεῖς τοῦλάχιστον γινώσκομεν—παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων ἢ γνησιότης τοῦ ὑπὸ τῆς «Δνέβνικ» δημοσιευθέντος κειμένου, δικαιούμεθα, φρονοῦμεν, νὰ ἐκλάβωμεν ὡς αὐθεντικὸν τὸ Τακρίριον τοῦτο, (ὑποστηριχθὲν ἐπ' ἐσχάτων, κατὰ τὰς πληροφορίες μας, καὶ διὰ δευτέρου τοιούτου ταυτοσήμου) καὶ νὰ ἀποδεχθῶμεν ὡς μόνην ὀρθὴν τὴν μικρὸν ἀνωτέρω διατυπωθεῖσαν περὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Τακρίριου δευτέραν ὑπόθεσιν.

Ἄλλως τε, ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὅτι δηλονότι προὶόν καλὰμου λαϊκοῦ πάντῃ ἀδαοῦς τοῦ κανονικοῦ δικαίου καὶ τοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων βίου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς ἐγγράφον, ὑπὸ τὸ ὅποιον, διὰ τὸν τύπον καὶ τὰς περιστάσεις, ἐτέθη ἐκκλησιαστικὴ ὑπογραφή, οὐδὲν ἐνέχει τὸ σύνηδες ἢ παράδοξον. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ βουλγαρικοῦ ζήτηματος, πρόκειται εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Κατὰ τὸ 1848, ἀφ' ἧς ἐποχῆς δηλ. τοῦτο ἔρξατο, ὑπὸ συγκεκριμένον τύπον, ἀνακινούμενον, διὰ τῆς ὑποβολῆς πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἐκ Βιδύνης ἀναφορῶν ἐν αἷς κατηγορεῖτο ὁ αὐτόθι Μητροπολίτης Παΐσιός ὡς καταχραστὴς καὶ διώκτης τῶν Βουλγάρων (τὸν ὅποιον, εἰρήσθω ἐνπαρόδῳ, ἡ Ἐκκλησία, εἰ καὶ μὴ ἀποδειχθέντα ἔνοχον, δὲν ἐδίστασε, χάριν τῆς εἰρήνης, νὰ ἀντικαταστήσῃ)· κατὰ τὸ 1860, ὅτε, ὁ παρὰ τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, τῇ συγκληθείσῃ καὶ συνεδριάζουσῃ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1858 πρὸς «διευθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων τῶν ὑπὸ τὸν Οἰκουμενικὸν θρόνον διατελούντων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν» καὶ ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν οἱ ἐν ἰσχύϊ Γενικοὶ Κανονισμοί, ἀντιπρόσωπος Τυρνόβου Χ. Νικόλαος ὑπέβαλεν ἀ-

ναφορὰν 80 περίπου ἐπαρχιωτῶν του διατυποῦσαν τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ὧν πρωτίστη ἡ ἀνιδρυσίς τῶν βουλγαρικῶν αὐτοκεφάλων θρόνων Τυρνόβου καὶ Ἀχριδῶν «οὓς ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν Γραικῶν κατήργησεν ἡ σφετερισμένη τοὺς θρόνους τούτους Μ. Ἐκκλησία» ἅμα δὲ ἡ παρὰ τῶν Βουλγάρων ἐκλογή τῶν ἰδίων ἀρχιερέων τέλος, πᾶσα ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθήσασα ἀνιὰρὰ ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος, μαρτυρεῖ περιφανῶς ὅτι τὸ ὅλον ζήτημα ἐμαιεύθη καὶ διεξήχθη καθ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς φάσεις καὶ τὰς ἐπιπλοκάς ἀποκλειστικῶς παρὰ λαϊκῶν, εἰς ἐπίτευξιν καθαρῶς πολιτικῶν σκοπῶν ἀποβλεπόντων. Οἱ δὲ Βούλγαροι κληρικοὶ, ἀνέκαθεν διεδράματίσαν τὸ πρόσωπον ἑτεροφώτων καὶ ἑτεροκινήτων ὀργάνων, πάσης ἐπιγνώσεως καὶ αὐτοβούλου δράσεως ἐστερημένων, χρησιμευόντων δ' ἀπλῶς ὅπως συγκαλύπτωσι τὸν ἀληθῆ σκοπὸν ὑπὸ τὸ πρόσχημα καὶ τὸ ὄνομα τῆς θρησκείας πρὸς φανακισμόν καὶ παραπλάνησιν τῶν ἀπλουστέρων καὶ τῆς δημοσίας γνώμης.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ ὁμως, εἴτε κληρικὸς, εἴτε λαϊκὸς τυγχάνει ὁ συντάκτης τοῦ Τακρίριου, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει κατ' οὐσίαν τὴν παραμικρὰν δι' ἡμᾶς σημασίαν, ἀφοῦ τὰ ἐν αὐτῷ διατυπούμενα παρουσιάζονται ἐπισήμως ὡς ἀποτελοῦντα τὰς ἰδέας καὶ ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας.

Ἡ κυριαρχοῦσα ἰδέα ἡ διήκουσα δι' ὅλου τοῦ ἐξαρχικοῦ Τακρίριου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀντίκρουσιν, πετώντι καλὰμῳ καὶ ἐφόσον ἐπιτρέπουσι τὰ στενὰ ὅρια τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἐπιχειροῦμεν, εἶναι ὅτι τὸ Φανάριον, (τούτέστι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον) εἶναι τὸ ἀφαιρέσαν ἀπὸ τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας τὰ «ἱστορικὰ αὐτῆς δίκαια πρὸς ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὑπαρξίν»· τὸ γυμνώσαν τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος ἀπὸ «τὰ ἱερὰ αὐτοῦ δικαιώματα ἅπερ ἀπέκτησε μετὰ ἀγῶνα ἡμίσεως αἰῶνος»· ἐνῷ οὐδὲν ὑπάρχει οὐδὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ κώλυμα πρὸς ἐκπλήρωσιν αἰτήματος τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς ἐπιβεβλημένου ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διαταξέων καὶ τοσοῦτον πανηγυρικῶς ἐπιβεβαιωθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰψήλου Φερμανίου, τὸ ὅποιον, «ὡς βᾶσιν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔθετο ὅτι αὕτη δεόν νὰ ἦ πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς

θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως «διότι ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶναι ὀρθόδοξος».

Αἱ δηλώσεις αὗται, αἱ προκαλοῦσαι αὐτομάτως τὸν ἐντοιασμόν ἂν πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν ὑπὸ σοβαρὰν ἐποψίν, ἢ ὡς εἰρηνικῶς τεθεῖσαι, ἐπικυροῦσι πανηγυρικῶς τὴν περὶ τοῦ πραγματικοῦ συντάκτου τοῦ Τακρίριου ὑπόθεσιν ἡμῶν. Καθόσον, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν ὅτι ἀνὴρ καὶ ἄκρῳ μόνον τῷ δακτύλῳ γευσάμενος στοιχειώδους θεολογικῆς παιδεύσεως, ἢ ἁπλῆς ἀναφυλλίσας ἐπιτροχάδην τὸ κανονικὸν δίκαιον ἢ ἐπιτομήν τινὰ ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, θὰ ἐτόλμα νὰ ἰσχυρισθῇ, μετ' ἐλπίδων νὰ πείσῃ τὸν ἀναγινώσκοντα, ὅτι ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ὡς ἐστὶ νῦν, εἶναι κατηρτισμένη καὶ λειτουργεῖ «σύμφωνα πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ ὡς ἐκ τούτου «εἶναι ὀρθόδοξος» ἀποτελοῦσα, πράγματι, τμήμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὰ διατείνεται; Καθόσον, ἐν ταύτῃ καίτῃ ὁ κόμβος τοῦ ζητήματος.

Διότι, ἂν ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ἢ κατὰ τὸν βίαιον καὶ ἀνταρτικὸν τρόπον, τὸν τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἀποσχισθεῖσα τῆς Μητρὸς αὐτῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἐπέμενε, παρὰ τὴν καταδίκην καὶ τὴν ἐπίσημον ἀνακήρυξιν αὐτῆς ὡς σχισματικῆς ὑπὸ τῆς μεγάλῃς τοπικῆς Συνόδου τῆς συνελθούσης ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1872—ἣν καταδίκην ἀνεγνώρισαν καὶ ἐσεβάσθησαν ἅπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι—δὲν ἐπέμενε, λέγομεν, νὰ θεωρῇ αὐτογνώμονως ἑαυτὴν ὡς ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ κοσμῇ ἑαυτὴν διὰ τῆς προσωνομίας ταύτης, οὐδὲν ζήτημα καὶ οὐδεμία ἀφορμὴ προστριβῆς ἢ διενέξεως μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου θὰ ὑφίστατο. Ἡ αὐθιγὴ καὶ αὐτοτελής «Ἐθνικὴ Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία», καθὰ ἀπεκάλεσαν αὐτὴν οἱ πρῶτοι ἰδρυταί της, θὰ ἔχαιρε πλῆρες καὶ ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα νὰ διαρρυθμίζῃ τὴν ἑαυτῆς διοίκησιν καθ' οἷονδήποτε τρόπον θὰ ἔκρινε προσφορώτερον, νὰ καταρτίζῃ ὅπουδήποτε ὅσας Συνόδους καὶ Μικτὰ Συμβούλια ἐβούλετο, νὰ ἐγκαθιστᾷ ἐπισκόπους καὶ κληρικούς κατ' ἀρέσκειαν, χωρὶς τὸ

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα ἢ τὴν διάθεσιν νὰ προβῇ εἰς οἵανδήποτε παρὰ τήρησιν περὶ τῆς δράσεως καὶ λειτουργίας αὐτῆς· ὃν τρόπον εἰς οὐδεμίαν τοιαύτην προέβη ποτὲ διὰ τὰς Ἐκκλησίας τῶν βουλγάρων Οὐνιτῶν, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν, τῶν Σύρων, τῶν Μελχιτῶν, τῶν Χαλδαίων, τῶν Δυτικῶν, τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ πάσης ἄλλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας μὴ διατελούσης ἐν πνευματικῇ μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίᾳ. Τοῦτο ἐδηλώθη μυστικῶς ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων· ὁ δὲ βουλόμενος δὲν ἔχει εἰμὴ νὰ διεξέλθῃ τὸ πατριαρχικὸν Τακρίριον τῆς 19 Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, τὸ δημοσιευθὲν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Τὸ μόνον ὅπερ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐδικαιοῦτο νὰ ἀπαιτήσῃ, θὰ ἦτο ὅπως καὶ ἐπὶ τῶν κληρικῶν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἐφαρμοσθῇ τὸ μέτρον τὸ ἰσχύον διὰ τοὺς Ἀρμενοκαθολικούς, τοὺς Μελχίτας κτλ.· ἢ διὰ διακριτικοῦ τινος, δηλονότι, σημείου, ἐν τῷ σχήματι αὐτῶν, φανέρωσις ὅτι δὲν ἀποτελοῦσι πλέον μέλη τοῦ ὀρθοδόξου κλήρου τοῦ ὑποκειμένου τῇ Ἐκκλησίᾳ Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο, τὸ ἐδραζόμενον ἐπὶ τῆς λογικῆς καὶ νομίμου ἀρχῆς ὅτι οὐδὲν πρόσωπον, κατ' ἀσυγκρίτως δὲ μείζονα λόγον πρόσωπον κληρικόν, παῦσαν νὰ ἀποτελῇ μέλος Σώματος τινός, δικαιοῦται νὰ ἐξακολουθήσῃ φέρον τὴν ἐξιδιασμένην ἐκείνῃ περιβολὴν τὴν ἐπισημῶς ἀνεγνωρισμένην ὡς ἀνήκουσαν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ σῶμα καὶ χρησιμεύουσαν ὡς διακριτικὸν γνῶρισμα τῶν μελῶν αὐτοῦ, οὐδὲν ἐνέχει τὸ προσβλητικὸν ἢ παράλογον· θὰ διετύπου ταύτην ἀπαράλλακτως, φρονούμεν, καὶ αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἢ ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντουαρίας, ἂν, ἐπίσκοποι καὶ κληρικοί, ἀποσχισθέντες ἀνταρτικῶς τῶν Ἐκκλησιῶν των καὶ ἐτέραν Ἐκκλησίαν, ἀντιμέτωπον αὐτοῖς, παρὰ τὸ πλευρόν των ἰδρύσαντες, θὰ ἐπέμενον διατυποῦντες τὴν ὑστερόβουλον ἀξίωσιν ὅπως ἐξακολουθήσωσι φέροντες τὴν ἐπίσημον περιβολὴν, τὴν προσιδιάζουσαν εἰς τὸν κλῆρον τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἢ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. (Ἐπεταὶ συνέχεια). *

ΤΑΚΡΙΡΙΟΝ

ἀπὸ 10 Μαρτίου 1906 καὶ ὑπ' ἀρ. 418
τοῦ Βουλγάρου Ἐξάρχου
πρὸς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Ὑπουργὸν
τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θεοδικευμάτων.
Ἐξοχώτατε,

Ἦδη κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς ἡ Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, δυνάμει τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Φιρμανίου, ἀπέκτησε καὶ τὰ διοικητικὰ αὐτῆς σώματα, τὴν Σύνοδον καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον. Τὰ δύο ταῦτα σώματα, νομίμως συγκεκροτημένα καὶ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένα, ἐξηκολούθουν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν, ὡς στῦλοι τῆς διοικήσεως τῆς βουλγαρικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, λειτουργοῦντα, ἐξετάζοντα τὰς τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῶν πνευματικὰς καὶ κοινὰς ὑποθέσεις καὶ ζητήματα καὶ ἐργαζόμενα ὑπὲρ τῆς εὐταξίας καὶ προόδου τῆς ἐκκλησίας, πρὸς κοινὴν χαρὰν τοῦ πιστοῦ εἰς τὸ κράτος βουλγαρικοῦ λαοῦ. Ἀκολουθῶς, ἕνεκα ἀγνώστων λόγων, ἀνεξαρτήτων τῆς Ἐξαρχίας, αἱ μητροπολιτικαὶ ἑδραὶ αἱ ἐν τοῖς βιλαετίοις κατηργήθησαν, συγχρόνως δὲ ἔκτοτε κατηργήθησαν κατ' ἀνάγκην καὶ τὰ δύο διοικητικὰ παρὰ τῇ Ἐξαρχίᾳ σώματα. Ἐδέησε νὰ παρέλθῃ σειρά ὅλη ἐτῶν, μέχρις οὗ ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ αὐτῆς καὶ πρὸς τὸ βουλγαρικὸν ἔθνος, ἐπιτρέψῃ ἐκ νέου τὸν διορισμὸν ἐν τισι τοῦλάχιστον ἐπαρχίαις ἀρχιερέων βουλγάρων. Ὁ ἀριθμὸς τούτων σήμερον ἀνέρχεται εἰς 7. Ἡ Ἐξαρχία οὐδέποτε ἔπαυσε αἰτουμένη παρὰ τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως ἵνα ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ σύστασις καὶ πάλιν τῶν διοικητικῶν αὐτῆς συμβουλίων, οἷα ἔχουσι καὶ τὰ λοιπὰ πατριαρχεῖα, καὶ ὧν ἄνευ αὐτῆς ὡς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως δὲν δύναται τακτικῶς νὰ λειτουργῇ. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς βιλαετίοις βουλγάρων μητροπολιτῶν ἦτο εἰσέτι ἀνεπαρκὴς πρὸς σχηματισμὸν Συνόδου, ἡ Ἐξαρχία προέτεινε τὸν σχηματισμὸν τοιαύτης ἐκ τῶν μητροπολιτῶν τῆς Ἡγεμονίας, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ ἐκ τῶν βιλαετίων. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἀπέρριψε τὴν πρότασιν ταύτην αὐτῆς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι οἱ ἐκ τῶν προνομιούχων ἐπαρχιῶν μητροπολίται δὲν εἶνε ἀρμοδιοὶ νὰ περικαθίστανται ἐν τῇ παρὰ τῇ Ἐξαρχίᾳ Συνόδῳ· ἐπειδὴ δὲ ἐδήλωσεν ἅμα ὅτι Σύνοδον ἡ Ἐξαρχία δύναται νὰ συγκροτήσῃ τότε μόνον, ὅποταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς βιλαετίοις βουλγάρων μητροπολιτῶν ἐπιτρέψῃ τοῦτο, ἡ Ἐξαρχία ὤφειλε κατ' ἀνάγκην νὰ ὑπομῇ καὶ νὰ ἀναμένῃ τὴν κατὰλληλον στιγμήν. Εὐθὺς δ' ὡς ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλγάρων μητροπολιτῶν ἀνῆλθεν εἰς 4

καὶ ἀκολούθως εἰς 7, ἐπενέλαβε τὰ διαβήματα αὐτῆς. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφερόμεν ἐνταῦθα μόνον τὰ ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1895, ἀρ. 827 (9 μουχαρρέμ 313, 20 χαζιράν 312), ἀπὸ Ἰουνίου 1906, ἀρ. 773 (28 μουχαρρέμ 314 28 χαζιράν), ἀπὸ 22 Ἰουλίου 1902 ἀρ. 660, (29 ρεββι-ούλ-ἑββέλ 320-22 χαζιράν 318) τακρίρια αὐτῆς. Ἐν ἄλλαις αὐτῆς λεπτομερέσιν ἐκθέσει περὶ τῆς κατὰστάσεως αὐτῆς, καὶ προφορικῶς δέ, ὁσάκις παρουσιάζετο εὐκαιρία, αὕτη δὲν ἔπαυσε ὑποδεικνύουσα τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀνάγκην αὐτῆς καὶ ἐπιμένουσα εἰς τὴν ἡμεσον θεραπείαν αὐτῆς. Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις, ὑπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πρόφασιν, ἀνέβαλλε νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν συγκροτήσεως Συνόδου καὶ Μικτοῦ Συμβουλίου. Τὰ ἔτη παρήρχοντο οὕτω τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, καὶ ἡ ἐλπίς τῆς ἐξαρχικῆς διοικήσεως νὰ ἴδῃ ἑαυτὴν στηριζομένην ὑπὸ τῶν δύο αὐτῆς ἑρεισμάτων ἔμεινε μέχρι τῆς σήμερον κενή. Ἡ τοιαύτη ἀνώμαλος κατὰστάσις τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἀνεκτὴ κατ' ἀρχήν. Δὲν δυνάμεθα νὰ φέρωμεν τὴν βαρεῖαν ἐπὶ τούτῳ εὐθύνην οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἐνώπιον τῆς πολιτείας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εὐθύνη ἡμῶν αὕτη προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι, κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ διατάξεις, ἡ διοίκησις πάσης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἐστὶ γνωστὸν, δὲν δύναται νὰ ᾖ εἰμὴ κοινοβουλευτικὴ, ὅπερ ἀσκεῖται διὰ τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου. Τὸ Αὐτοκρατορικὸν Φιρμάνιον, ὅπερ ἔδωκε τὴν Ἐξαρχίαν, ἐμπεφορημένον ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῶν κανόνων τούτων καὶ διατάξεων, οὐ μόνον ρητῶς ὥρισε τὴν συνδικὴν διοίκησιν διὰ τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς βάσιν αὐτῆς ἔθετο ὅτι αὕτη δέον νὰ ᾖ «πάντοτε σύμφωνος πρὸς τοὺς κεκυρωμένους κανόνας καὶ τὰς θεολογικὰς διατυπώσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας». Καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἄλλως, διότι, ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία εἶνε ὀρθόδοξος, τὸ δὲ Φιρμάνιον ἀποκχθίστα τὰ ἀφαιρεθέντα ποτὲ ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικὰ δίκκια αὐτῆς πρὸς ἰδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον ὑπάρξιν. Ἡ εὐθύνη ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ κράτους καὶ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει οὐδὲ δύναται νὰ ὑπάρξῃ κώλυμα πρὸς ἐκπλήρωσιν αἰτήματος τοσοῦτον ἐπιτακτικῶς ἐπιβεβλημένου ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων καὶ τοσοῦτον πανηγυρικῶς ἐπιβεβληθέντος ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ Φιρμανίου. Τοῦναντίον ἡ μὴ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ ἀποτελεῖ κατὰφωρον παράβασιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ὁρισμοῦ καὶ ἀφαιρέσιν ἀπὸ τοῦ πιστοῦ βουλ-

γαρικοῦ ἔθνους ἱεροῦ αὐτοῦ δικιωματός, ὅπερ ἀπέκτησε μετὰ ἀγῶνα ἡμίσεος αἰῶνος. Τὸ τοιοῦτον σημαίνει περὶ πάλιν τοῦ ἔθνους τούτου ὅπως διοργανωθῇ τελειωτικῶς ὡς κοινότης καὶ ἀναπτύσσεται κανονικῶς καὶ ἐν εἰρήνῃ ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν αἰγίδα. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀπετέλεσε καὶ ἀποτελεῖ εἰσέτι ἰσχυρὸν ὄπλον εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐθνικότητος αὐτοῦ, τῶν προπαγανδῶν καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας τῆς Αὐτοκρατορίας, ὅπως ταράττωσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ παριστάνοντες ὅτι ὁ βουλγαρικὸς πληθυσμὸς εἶνε ὁ μᾶλλον περιφρονημένος, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὀργανωθῇ εἰς θρησκευτικὴν κοινότητα καὶ νὰ ᾖ κύριος τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῦ υποθέσεων, τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, τῆς γλώσσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ. Μεταξὺ τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου ἐγείρονται πλείσται φωναὶ ἀγανακτήσεως κατὰ τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων, αἱ φωναὶ δὲ αὗται, καίπερ ἄδικοι ὡς πρὸς ἡμᾶς, πληροῦσι θλίψεως τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Πλὴν τούτου ὁ βίος τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας σὺν τῷ χρόνῳ προάγεται καὶ ἐπεκτείνεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἀναφαινομένων νέων ἀναγκῶν καὶ ἀναφυομένων πολυπλοκωτέρων καὶ δυσχερεστέρων ζητημάτων. Οὔτε ἡ ἡλικία ἡμῶν οὔτε αἱ περιστάσεις, ὑφ' ὧν περιβάλλεται νῦν ἡ βουλγαρικὴ Ἐκκλησία, ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν νὰ φέρωμεν μόνον τὸ βῆρος τῶν υποθέσεων τούτων.

Οὐχὶ σπανίως ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις παρέπεμψεν ἡμῖν υποθέσεις, αἵτινες ἔμειναν καὶ μένουσιν ἐκκρεμεῖς, διότι ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν διοικητικῶν σωμάτων τῆς Ἐξαρχίας, ταῦτα δὲ δὲν ὑφίστανται.

Ὅθεν ἐνεκχ πάντων τῶν ἄνω ἐκτεθέντων καὶ ἕνα ἀπὸ ἀλλὰ γῶμεν πάσης ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς εὐθύνης, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ἕνα ἐπιμόνως καὶ κατηγορηματικῶς παρακαλέσωμεν ὅπως ἐπιτραπῇ νὰ ἀνασυστήσωμεν καὶ συγκαλέσωμεν ὡς οἷόν τε τάχιον, τὰ δύο τῆς Ἐξαρχίας σώματα, τὴν Σύνοδον καὶ τὸ Μικτὸν Συμβούλιον. Ἐκ τοῦ τοιούτου ὠφέλεια μόνον θὰ προκύψῃ διὰ τῶν διοικητικῶν τούτων ἀρχῶν ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πλήρη κανονικὴν αὐτῆς λειτουργίαν, θὰ διεξάγῃ ἀποτελεσματικώτερον τὴν διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινῶν υποθέσεων τοῦ ποιμνίου τῆς Ἐξαρχίας, καὶ διὰ τοῦ λόγου καὶ δι' ἐγκυκλίων γραμμάτων θὰ καθοδηγῇ αὐτὸ εἰς τὸ καλόν. Ἡ κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ ὁργάνωσις τῆς βουλγαρικῆς κοινότητος ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ θὰ ἐνισχύσῃ καὶ κραταιώσῃ ἐπὶ μᾶλλον ἐτι τοὺς δεσμούς, οἵτινες συνδέουσι τὸ πιστὸν ὑπῆκοον πρὸς τὸν θρόνον.

Τὸ τοιοῦτον θὰ ἀκουσθῇ μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ὑπὸ σύμπαντος τοῦ βουλγαρικοῦ ἔθνους.

(Τ. Σ.) Ὁ βούλγαρος Ἐξάρχος Ἰωσήφ.

Σχετικαὶ πληροφορίες

Ὁ Μητροπολίτης Ἀγχιάλου ἐξακολουθεῖ εἰσέτι ἐγκάθειρτος ἐν τῷ καθύγρῳ καὶ ἀνηλίῳ ἰσογαίῳ δωματίῳ τῆς Μητροπόλεως Σηλύμνου. Αἱ δὲ αὐθόρμητοι προτάσεις αἱ γενόμεναι παρ' ἐγκρίτων καὶ φερεγγύων Ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐκ Πύργου περὶ ἀπολύσεώς του ἐπὶ ἐγγυήσει, ἀντὶ ὅσους ἡμέρας ἤθελεν ὀρίσει ἡ Κυβέρνησις, μένουσιν ἄχρι τῆς ὥρας ἄνευ ἀπαντήσεως.

Νέον τέχνασμα. Ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις, ὅπως συγκρατήσῃ διὰ τῆς βίαις ἐπὶ τοῦ βουλγαρικοῦ ἐδάφους τοὺς σπεύδοντας νὰ ἀπέλθωσιν Ἕλληνες, ἢ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπογυμνώσῃ τέλειον αὐτοὺς, ἤρξατο μετερχομένη νέον μέτρον. Ἐκδίδεται ἑνταλμα συλλήψεως, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσι, κατὰ τοῦτου ἡ ἐκείνου τοῦ Ἕλληρος, ἀφίεται δ' εἴτα ἐλεύθερος οὗτος ἐπὶ ἐγγυήσει ἴση πρὸς τὴν κτηματικὴν του περιουσίαν, ἥτις οὕτως, ὡς ἐνυπόθηκος, δὲν δύναται νὰ πωληθῇ ὥστε ἂν τις ἐκ τούτων, φεύγων τὸν ἐκβουλγαρισμὸν, ἀπέλθῃ κρύφα, κατὰσχετᾷ καὶ δημεύεται σύμπασα ἡ περιουσία του.

ΕΝ Τῷ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙῳ λόγῳ ὃν ἐξεφώνησεν ὁ Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας Φερδινάνδος ἐν τῇ Σοβράνιᾳ, περιέχεται πρὸς ἀφθιτον κλέος τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀκόλουθος περικοπή.

«Κύριοι ἀντιπρόσωποι,

Ἡ κατάστασις τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν ἐν τῷ γείτονι κράτει ἐξακολουθεῖ νὰ κρατῇ ἐν ἐρεθισμῷ τὰ πνεύματα ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, καὶ προὐκάλεσαν ταῦτα, κατὰ τὸ θέρος τοῦτο, κατὰ τὰ ἀνατολικά τῆς Ἡγεμονίας, δυσχερεστους τινὰς συγκρούσεις.

Ἡ κυβερνήσις μου ἔλαβε τὰ ἀναγκαῖα μέτρα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας, παρασχούσα ἅμα καὶ τὴν ἀναγκαίαν ὑλικὴν ἀρωγὴν πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πασχόντων ἐντὸς τε καὶ ἐκτὸς τῆς Ἡγεμονίας».

Οὕτω γράφεται ἡ ἱστορία.

Ο ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ γνωστὸς εὐσεβὴς συγγραφεὺς κ. Ν. Δουρνοβώ, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπ' ἐσχάτων διαδραματισθεισῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίας ἀνηκούστων βιαιοπραγιῶν κατὰ τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ὀρθοδόξων, ἐξέφρασε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι τὴν ἐπὶ τοῖς τολμηθεῖσι βδελυγμίαν του δι' ἐπιστολῆς, ἣν αὐτοῦσιον καταχωρίζομεν, ἐπέχοντες ὅμως ἐπὶ τινῶν τῶν ἐν αὐτῇ διατυπωμένων κρίσεων.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Βαρύς καὶ θλιβερός χρόνος διέρχεται νῦν ἡ ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν ἡγεσίαν Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ λύπης εἶνε πεπληρωμένη ἡ καρδιά Ὑμῶν. Δυσάρεστοι Ὑμῖν, Παναγιώτατε Δέσποτα, εἰσὶν αἱ κρίσεις μέρους τοῦ ἡμετέρου ρωσικοῦ τύπου· ἀλλ' αἱ κρίσεις αὗται προέρχονται παρ' ἐχθρῶν οὐχὶ μόνον τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμετέρας, τῆς χειμαζομένης ρωσικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ φίλοι δὲ τῆς Ὑμετέρας Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐφάνησαν προδύται πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ ζηλωτῶς πάντοτε καὶ στερεῶς ἵστανται πρὸς τὸ μέρος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους, ὡς δύνασθε νὰ ἴδῃτε ἐκ τῶν γραφομένων ἐν ταῖς «Εἰδήσεσι τῆς Περουπόλεως», ταῖς ἐκδιδομέναις ὑπὸ τῆς ρωσικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν, αἵτινες, κατὰ πρᾶκλυσίν μου, ἤδη ἐπὶ δέκα σχεδὸν ἔτη ἀποστέλλονται εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Διερκεῖς παρακολουθῶ τὸν τύπον καὶ ἀγωνίζομαι κατὰ πάντων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πολυπαθοῦς ἐλληνικοῦ ἔθνους. Διὸ, Παναγιώτατε Δέσποτα, μὴ λυπεῖσθε διότι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Ταῦτα συνέβαινον πάντοτε καὶ θὰ συμβαίνωσιν, ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ κόσμος καὶ χριστιανισμός. Ὅσα ὑποφέρομεν νῦν εἶνε ἀναμφιβόλως θεία τιμωρία. Ἄν δὲ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ὑποφέρει περισσότερον, καὶ δὴ παρ' ἐκείνων οὐς ἐφώτισε, προέρχεται τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μᾶλλον στρατευομένη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐχω τὴν πίστιν ὅτι ὁ Θεὸς, ὁ δεσπόζων τοῦ κόσμου, ἔστειλεν εἰς τὴν Ρωσίαν τὰς ποινὰς διὰ τὰ βάρεα αὐτῆς ἀμαρτήματα πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ ἔθνος τὸ φωτίσαν αὐτήν. Ἴσως ἡ τιμωρία αὕτη θὰ τὴν ὀδηγήτῃ εἰς μετάνοιαν καὶ θὰ τὴν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν προτέραν ὁδόν, τὴν τόσον εὐνοϊκὴν πρὸς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν ἀγίαν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἐὰν ὅμως ἡ ἐγκληματικὴ Κυβέρνησις ἡμῶν δὲν μετανόησῃ, ἀπώλετο ἡ Ρωσσία. Ἀλλ' ἡ Ἑλλάς

ὅμως θὰ ἀμάρσῃ, διότι ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐγκαταλίπῃ χώραν τοσαύτα ὑποστῆσαν καὶ ὑπὸ πάντων διωκομένην. Περὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἀνδρῶν Βουλγάρων καὶ τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας οὐχὶ ἀπαξ ἔγραψα, ἐν Περουπόλει δέ, εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας, ἔχουσι γνῶσιν πάντων καὶ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ ἐπιδιοικάζωσι τὰς ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρωμούνων.

Μὴ παύσητε νὰ ἀπαιτῇτε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀρπαγείων ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἐκκλησιῶν.

Ἐξαίτουμένος τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος διατελῶ

βελθέως καὶ ἐσκαί Αὐτῇ ἀρωσιωμένος

Ν. ΔΟΥΡΝΟΒΩ

1906 Σεπτεμβρίου 30.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΙΩΑΚΕΙΜ ἐλέφ Θεοῦ κτλ.

Ἐλλογιώτατε κύριε Νικόλαε Δουρνοβώ, τέκνον ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὸν τῆς ἡμῶν Μετροίτης, χάρις εἴη τῇ αὐτῆς Ἐλλογιότητι καὶ εὐχὴν παρὰ Θεοῦ.

Μετ' ἀγάπης πατρικῆς ἐλάβομεν καὶ ἀνέγνωμεν τὸ ἀπὸ τῆς λ'. τοῦ περελθόντος μηνὸς γράμμα τῆς περισπουδάστου αὐτῆς Ἐλλογιότητος, καὶ βαθέως, διαγνώμῃ καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ τοῖς ἐκδηλουμένοις αἰσθημασιν αὐτῆς. Αἱ διαπραχθεῖσαι καὶ ἐς δεῦρο ἔτι διαπραττόμεναι ἀναφρανδὸν βιαιοπραγίαι, κατὰδυναστεύσεις καὶ ληστεύσεις κατὰ τῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ἡμετέρων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἀποτελοῦσι πρωτοφανῆ ἐν τῇ ἱστορίᾳ κατὰπάτησιν οὐ μόνον ἐπισήμων διεθνῶν Συνθηκῶν καὶ ὑποχρεώσεων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν στοιχειωδῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἄλλος δὲ βαθὺ καὶ εὐλογον αἰσθάνεται τις βλέπων ὅτι, ἄχρι σήμερον, οὐδεὶς ἐκ τῶν δυναμένων καὶ κατῆκον ἐχόντων ἰσχυρῶν εὐρέθῃ ὑψώσας ἀποτελεσματικῶς τὴν φωνὴν αὐτοῦ κατὰ τοῦ τοιοῦτου βάρβαρικοῦ ἐκτραχηλισμοῦ, τοῦ στίγμα καὶ ὕβριν προσάπτοντος εἰς τὸν νεώτερον πολιτισμὸν καὶ τὸ χριστιανικὸν ὄνομα βεβηλοῦντος. Μόνη παρρησία ἐν ταῖς νῦν δοκιμασίαις ὑπάρχουσιν ἡμῖν αἱ συμπαιθεῖς ἐκδηλώσεις τῶν ἀπανταχοῦ εὐσεβῶν τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, παρ' οἷς τὸ αἰσθημα τῆς χριστιανικῆς δικαιοσύνης καὶ τιμῆς οὐ κατεπνίγη ὑπὸ τοῦ ἀτέγχετου πολιτικοῦ συμφεροντολογισμοῦ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς. Ἀλλ' οὐχ ἥττον, τὸ ἀνήκουστον μέγεθος τοῦ ἀδική-

ματος καὶ τῆς ληστείας ὑπ' ὅφει ἔχοντες, στερεῶς πάντοτε ἐλπίζομεν ἐπὶ τὴν ἀπροσώποληπτον δικαιοσύνην τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, ὅτι οὐκ ἔσσει εἰς τέλος καταδυναστεύεσθαι καὶ λ. στεύεσθαι τὸν λαὸν αὐτοῦ. Ταῦτα μετὰ πόνου ψυχῆς ἐπὶ ταῖς νῦν δοκιμασίαις τῇ ἀγαπητῇ ἡμῖν αὐτῇ Ἑλλογιμότητι ἀποκρινόμενοι, ἐπιδαψιλεύομεν αὐτῇ τὰς πατρικὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἡμῶν, αἰτούμενοι πᾶν ἀγαθὸν παρὰ τοῦ ἀγαθοδότη Θεοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετ' αὐτῆς.

Ὁκτωβρίου ιη'. αἵς'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐν Χφ εὐχέτης

Ἡ ἔγκριτος ἐφημερίς «Πεσταίος Λύδης», δημοσιεύει ἐν τῷ φύλλῳ αὐτοῦ τῆς 24 Ὁκτωβρίου (ν. ἡ.) μακρὰν αὐθεντικὴν ἔκθεσιν τῶν κατὰ Μουσουλμάνων ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀν. Ρωμυλίᾳ διαπραχθεισῶν βιαιοπραγιῶν, λίαν ἐποικοδομητικῶν τοῦ βουλγαρικοῦ χαρακτῆρος, ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἐπόμενα :

«Ἐν Σοφίᾳ ὑπῆρχον προηγουμένως 42 τεμένη συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν βακουφικῶν κτημάτων. Ὑπὸ τὴν πρόφασιν εὐρύσεως καὶ μεταθέσεως τῶν ὁδῶν, τὰ ἱερὰ ταῦτα κτίρια κατηδαφίσθησαν ἢ μετετράπησαν εἰς βουλγαρικοὺς ναοὺς ἢ ἄλλης χρήσεως οἰκήματα. Ἐν καὶ μόνον ἀφῆθη τοῖς Μουσουλμάνοις, ἄλλα καὶ τοῦτο ζητοῦσιν οἱ Βούλγαροι νὰ μετατρέψωσιν εἰς λουτρῶνα. Τὸ εἰς τὸ τέμενος τοῦτο ἀνήκον προσωπικὸν πληρόνεται ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Οἴκου (τῆς Τουρκίας)· καὶ ὁμως ἡ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις ἰσχυρίζεται ὅτι παρέχει χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν εἰς τὴν μουσουλμανικὴν Κοινότητα Σοφίας. Καὶ αὐτὰ τὰ κονδύλια τὰ ἀναγκραφόμενα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ, ὡς ἐπιχορηγήσεις τουρκικῶν σχολῶν, δὲν ἀνέρχονται οὔτε εἰς τὸ πέμπτον τῶν ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων καταβαλλομένων φόρων· καὶ αἱ ἐπιχορηγήσεις δὲ αὐταὶ ἐν μέρει μόνον πληροῦνται, παρὰ πάσας τὰς προσπάθειάς τῶν ἐν τῇ Σοβράνιᾳ Τούρκων βουλευτῶν. Οὐδὲ φεῖδονται οἱ Βούλγαροι τοῦ ἀσυνδύτου τῶν βακουφικῶν «μεσρουτί» τῶν ἀναπαλλοτριωτῶν βακουφικῶν κτημάτων· ὅπως δὲ σφετερισθῇ ἀπάσας ἀνεξαίρετως τὰς θρησκευτικὰς περιουσίας τῶν μουσουλμάνων, ἡ Κυβέρνησις, ἔκπυσε τοὺς Ἐπιτρόπους (μουτεβελλῆ) αὐτῶν, διοικεῖ δὲ ταῦτα δι' ἐπιτροπῶν ὑπὸ τοῦ λαοῦ, δῆθεν, ἐκλελεγμένων.

«Οἱ μουφτῆδες, οἱ ἀπόκειται ἡ ἐρμηνεία τοῦ Κορανίου, καὶ οἵτινες μόνον παρὰ μουφτῆδων δέον νὰ ἐκλέγονται, ἐπαύθησαν ὡσχύτως, ἀντ' αὐτῶν δὲ κατέλαβον τὸ ἀξίωμα τοῦτο πρόσωπα ἐξαχτῶμενα ὑπὸ

τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπεύκοντα πάντοτε εἰς ἀπάσας τὰς ἐπιθυμίας αὐτῆς.

«Αἱ συστηματικαὶ καταδιώξεις εἰς ἃς εἶναι ἐκτεθειμένοι οἱ ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ Μουσουλμάνοι, ἃς ἠναγκάσθη νὰ ἀνομολογήσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δά-νεφ εἰς Δελή-Ὀρμάν πεμφθεῖσα ἀνακριτικὴ Ἐπιτροπὴ, συνίστανται εἰς μεροληψίαν τῶν δικαστηρίων καὶ εἰς πιέσεις π. χ. ρίπτεται καπνὸς εἰς τοὺς οἴκους τῶν Μουσουλμάνων ἵνα ἐπιβληθῶσιν αὐτοῖς, ἐπὶ μυρίαίς προφάσεσι, πρόστιμα· διὸ καὶ ἐξαναγκάζονται οὗτοι νὰ μεταναστεύωσιν, ἀφοῦ ἀπωλέσωσιν ὅλην τὴν περιουσίαν των. Οὕτως ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῶν χωρίων Δαρή-Ζαχὲ καὶ Βεζελίνου μετηνάστευσαν 27 οἰο-γένειαι ἐξ 117 προσώπων, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πιέσεων τῶν Βουλγάρων γειτόνων των.

«Ἐν τῷ χωρίῳ Πασάκιοι τοῦ νομοῦ Χάσκι, οἱ Βούλγαροι χωρικοὶ κατέλαβον τὴν μουσουλμανικὴν σχολήν. Οἱ πρόκριτοι Νοουμάν-Δεδὲ καὶ Δερβίς-Γιζκούπ, ἐπειδὴ ἀνῆλθον εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἀρπαγὴν ταύτην, προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν χωρικῶν καὶ ἐτραυματίσθησαν βαρέως.

Ἐν Πύργῳ, ἔνθα οἱ ἀχθοφόροι εἶναι κατὰ μέρος Ἀνατολίται, ὑφίστανται οὗτοι συνεχεῖς ἐπιθέσεις καθιστώσας αὐτοῖς ἀβίωτον τὸν βίον.

«Ἐν Βάρνῃ ὁ λιμενάρχης διέταξε τοὺς Μουσουλμάνους λεμβούχους νὰ ζητήσωσι τὴν βουλγαρικὴν ἰθαγένειαν· ἄλλως ἀπαγορευθεῖται αὐτοῖς ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματός των.

«Ἐν τῷ τουρκικῷ χωρίῳ Ἐλμά-Δερέ, ἐρρίφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων χοίρειον κρέας ἐντὸς τοῦ τουρκικοῦ φρέατος, χοίρειον δὲ λίπος εἰς τὴν κρήνην, ἔνθα πλύνονται οἱ Μουσουλμάνοι.

«Ἐν τῇ πόλει Κάρλοβα, Βούλγαροι στρατιῶται καθύβρισαν τοὺς Μουσουλμάνους εἰς τὰς ὁδοὺς, εἴτα δὲ παρεβίασαν τοὺς οἴκους των ὅπως ἴδωσι τὰς γυναῖκας. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ Βαϊράμίου δωδεκάς στρατιωτῶν εἰσῆλθαν εἰς τὸν τουρκικὸν λουτρῶνα καὶ ἐξηνάγκασαν, ἀπειλοῦντες, τοὺς Μουσουλμάνους νὰ ἐξέλθωσι γυμνοὶ εἰς τὰς ὁδοὺς.

«Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει προσηλώθη χοίρειον κρέας ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ τεμένους· Βούλγαρος δὲ ταγματάρχης διέταξε τὸν ἱμάμην, ἀπειλῶν αὐτὸν διὰ τοῦ περιστροφίου του, νὰ κατέλθῃ τοῦ μιναρὲ ὁπόθεν ἐκάλει τὸν λαὸν εἰς προσευχὴν, μεθ' ὃ λοχίας τις, εἰσελθὼν ἐν τῷ τεμένει, ἔσβυσε τὰ φῶτα.

«Ἐν Πασάκιοι, ἐρρυπάνθη τὸ τέμενος, τὰ δὲ ἱερὰ βιβλία ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ἀποχωρητήριον.

«Ἐν Ρουστσουκίῳ κατηδαφίσθη τὸ ὠραῖον τέμενος Τζαμί-Δζεδίτ, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ λαοῦ...» (Ἐπεται μακρὸς κατάλογος παρεμφερῶν βιαιοπραγιῶν). *

ΑΠΟΤΡΟΠΑΙΟΝ ΣΧΕΔΙΟΝ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΜΑΤΑΙΟΥΜΕΝΟΝ

Ἐπιστολαὶ ἐξ ἐπαρχιῶν.

Παναγιώτατε δέδοτα,

Τερατώδους καὶ ἀπροόπτου βουλγαρικοῦ ἀνοσιουργήματος τὴν ἀπόπειραν σπεύδω ν' ἀναγγείλω τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι. Ἐλαβεν αὕτη χώραν τῇ 10ῃ μεσοῦντος μηνὸς ἐν τῇ κωμοπόλει Ἀλιστράτῃ, ἀρχαία ἔδρα τῆς μητροπόλεως Δράμας, καὶ ὡς σκοπὸν προὔτιθετο τὴν εἰς τέφραν καὶ σποδὸν μετατροπὴν καὶ ἄλλων μὲν ἐξεχόντων οἰκων τῶν ἀκραιφνεστέρων εἰς φιλογενῇ αἰσθήματα προκρίτων τῆς κωμοπόλεως, ἀλλὰ κυρίως τοῦ ὑπ' ἐμοῦ ἀπὸ τριετίας ἰδρυθέντος καὶ ὑπ' ἐμοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐλεημοσυνῶν τῶν χριστιανῶν μου συντηρουμένου καὶ ὁσημέραι προαγομένου, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μου δὲ οἰκῆματι ἐγκαθιδρυμένου, οἰκοτροφείου, περιλαμβάνοντος ὑπερτεσσαράκοντα ὀρφανὰ τέκνα τῆς ἐπαρχίας μου, ὧν οἱ γονεῖς, στῦλοι ποτὲ τῆς ὀρθοδοξίας ἀκλόνητοι, ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου βουλγαρικοῦ Κομιτάτου,

Ἦδη ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς 10ῆς δηλονότι ὁκτωβρίου, διαδόσεις ἀόριστοι καὶ διὰ τὴν ἀοριστίαν των ἀκριβῶς ἔτι μᾶλλον ἐπίφοβοι ἐκυκλοφόρησαν ἐν τῇ κωμοπόλει: ὅτι δηλονότι κατὰ τὴν νύκτα κατὰ φοβερὸν θὰ συνέβαινεν εἰς τὸν τόπον, διότι οἱ βούλγαροι προὔτιθεντο νὰ εἰσβάλωσι καὶ ἐμπρήσωσι μητρόπολιν, σχολεῖα, καὶ τὰς οἰκίας τῶν ἐγκριτοτέρων Ἀλιστρατηνῶν, ὧν ἀνέφεροντο ὠρισμένως καὶ τὰ ὀνόματα· αἱ διαδόσεις προήρχοντο παρὰ βουλγαρίζοντος τινὸς, νοσοῦντος ἐπικινδύνως καὶ θελήσαντος ἐν ταῖς ὑστάταις τοῦ βίου του στιγμαῖς νὰ προλάβῃ μέγα κακὸν, τὸ ὅποιον, ὡς φαίνεται, ἐβάρυνε τερατωδῶς τὴν ἑαυτοῦ συνείδησιν. Βραδύτερον ὁμως πρόσωπα θεωρούμενα μέχρις ἐκείνης τῆς ὥρας ὡς βουλγαρίζοντα, πολιτευόμενα ὁμως κατὰ βάθος συμπαθῶς πρὸς τὰ πάτρια, προσελθόντα εἰς τοὺς προκριτωτέρους ἐδήλωσαν ρητῶς καὶ ἐπακριβῶς τὰ μέλλοντα νὰ τολμηθῶσι κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀποτρόπαια σχέδια; Ἐξέθησαν ὅτι ὑπὲρ τοὺς 120 βούλγαροι, ἐκ τῶν

ὁποίων 30 μόνον ἡσκημένοι λησταντάρται, ὑπὸ τρεῖς ὀπλαρχηγούς, τοῦ αἰμοβόρου Δάεφ ἔχοντος καὶ πάλιν τὸ γενικὸν πρόσταγμα, οἱ δὲ λοιποὶ σχισματικοὶ ἐστρατολογημένοι ἐκ τῶν περιχώρων Γράτσανης, Ἐγρήδερε, Γόρνιτσας καὶ Σκρίτζοβας, διηρημένοι ὅλοι οὗτοι εἰς τρεῖς μοῖρας, εἶχον ἤδη εἰσβάλει ἐκ διαφόρων διευθύνσεων ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, καὶ ὅτι ἡ μία ὁμὰς, εἰσχωρήσασα καὶ κρυπτομένη εἰς οἰκίαν παρὰ τὸν στρατῶνα, ἔνθα 15 μόνον στρατιῶται φρουροὶ τῆς ἐντῷ τόπῳ τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἔμελλε καθ' ἣν ὥραν ὁ στρατὸς θὰ ἐκαθέζετο εἰς τὸ φαγητὸν τῆς ἐσπέρας διὰ τὸ Ραμαζάνιον νὰ ἐξορμήσῃ αἰφνης καὶ κυκλώσῃ καὶ ἐξουδετερώσῃ τὰς στρατιώτας, ὅποτε αἱ λοιπαὶ μοῖραι βοηθούμεναι καὶ ὑπ' εὐαρίθμων προδοτῶν ἐγκατοίκων, ὁμοφρονούντων δυστυχῶς αὐτοῖς, θὰ προέβαινον εἰς τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον των, παραδιδούσαι εἰς τὰς φλόγας ἀθῶα καὶ ἄκακα παιδιά, κτίριον ἀρχαῖον, αἰωνόβιον φέρον ἡλικίαν καὶ τοσοῦτους γεραροὺς στεγάσαν μητροπολίτας, καὶ δεκάδα ὅλην ἄλλων ἀνδρῶν διαιτωμένων ἐν τῷ οἰκοτροφείῳ διδασκάλων καὶ ἐπιμελητῶν, καθὼς καὶ τὰς οἰκίας ὠρισμένων προκρίτων χριστιανῶν ὀρθοδόξων διὰ τὸ μόνον ἔγκλημα ὅτι δὲν μεταστρατοπεδεύουσιν εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν. Εὐνόητον ὅτι πᾶν διαδιδόμενον δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ πιστευθῇ· οὐχ ἦττον ὁ δεκανεὺς, εἰς ὃν ἐγκαίρως ταῦτα πάντα κατηγγέλθησαν, ἔσπευσεν μετὰ τῶν στρατιωτῶν του καὶ ἐπολιόρκησε τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατηγγέλθησαν διαμένοντες οἱ τῆς μιᾶς μοῖρας κομιτατζήδες, συγχρόνως δὲ ἐτοποθετήθησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκοποὶ. Πρόχειρος ἔρευνα ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης, ἀνηκούσης εἰς βουλγαρίζοντα ἀρνησίπατριν καὶ ἀρνησίθρησκον, ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῶν διαδόσεων. Ἀλλ' οἱ λησταντάρται ἐννοήσαντες ὅτι προὔδότησαν, διατρυπήσαντες τὸν τοῖχον κατάρθωσαν νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν, καὶ ἐκεῖθεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου εἰς ἄλλην καὶ οὕτω νὰ διαφύγωσι. Φαίνεται ὅτι σύνθημα τῆς γενικῆς ἐπιδρομῆς εἰς τὸ ἀνόσιον ἔργον των, ἦτο πυροβολισμός· ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ φεύγοντες ἔρριψαν τοιοῦτον, τοῦτο ὑπῆρξεν ὄντως τὸ σύνθημα τῆς ἐνεργείας τῆς ἐναντίον τοῦ οἰκοτροφείου ὀρισθείσης νὰ δράσῃ μοῖρας. Ἐκεῖ λίαν

ἐνωρὶς ἐδείπνησαν οἱ οἰκότροφοι, ἐν ᾧ οἱ αὐτοὶ φρουροῦντες ἄνθρωποι τῆς μητροπόλεως καταλαμβάνοντες ἕκαστος τῇτ' ἑαυτοῦ θέσιν, ἡτοιμάσθησαν πρὸς ἄμυναν, βέβαιοι, ὅτι τοὺς ἀνάνδρους αὐτοὺς, τοὺς μέλλοντας ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτὸς νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ ἀθῶων καὶ ἀκάκων παιδίων, ὀλίγοι γενναῖοι ἄνδρες θὰ δυνηθῶσι νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν. Μὴ δὲν ἀγρυπνεῖ ὑπὲρ τὰς ἀθῶας κεφαλὰς τῶν μικρῶν τούτων ὀρφανῶν τὸ ὄμμα τῆς θείας Προνοίας; καὶ μήπως δὲν εὐλογεῖ καὶ δὲν εὐδοεῖ τὰς ἐνεργείας τῶν πραττόντων ἐνόρκως τὸ καθήκον των ὁ Θεός; Μόλις ἠκούσθη μακρόθεν ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἐκ τῶν διδασκάλων Ἀχιλλεὺς κατέχων κατὰλληλον θέσιν καὶ κατοπτρεύων τὴν ἀπὸ τοῦ περιβόλου τοῦ γυμναστηρίου ἐπίθεσιν βλέπει ὑπερβαίνοντας τὸν τοῖχον τῆς Μητροπόλεως ἑνα δύο, τρεῖς, τέσσαρας κομιτατζήδες. Διστάζει κατ' ἀρχὰς νὰ πυροβολήσῃ, βλέπων καὶ αὐτοὺς διστάζοντας νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ δισταγμὸς ἡττᾶται, καὶ ρίπτεται ὁ πρῶτος ἀμυντικὸς πυροβολισμὸς. ὃν διεδέχθησαν πολλαὶ δεκάδες καὶ ἑκατοστῆς τοιούτων ἐκ τε τοῦ οἰκοτροφείου καὶ ἐξ ἄλλων ἄλλοθεν γειτονικῶν ὀρθοδόξων ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν· οἱ οἰκότροφοι δὲν ἐδειλίασαν, ἀλλ' ἐτήρησαν ἄμεμπτον καὶ ἀξιέπαινον θάρρος καὶ συμπεριφορὰν. Ἐνώπιον τοιαύτης ἀμύνης, παραταθείσης περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, οἱ ἄνδρoι ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ ἀκολουθήσαντες τὴν πρὸς τὰ ἀπέναντι τῆς μητροπόλεως ὑψώματα φέρουσιν ὁδὸν ἐφρόντισαν ἐκεῖθεν νὰ φιλοδωρήσωσι τὴν μητρόπολιν διὰ τῶν ἀκινδύνων ἀποχαιρετιστηρίων των πυροβολισμῶν. Δυν παρῆλθον πολλὰ ὥραι, καὶ ὁ στρατὸς πανταχόθεν κατέφθασεν εἰς Ἀλυστράτην· ὁ στρατὸς αὐτὸς ἐτέθη ἀμέσως εἰς καταδίωξιν τῶν κακούργων· κατόπιν κατέφθασε καὶ ὁ Καϊμακάμης Ζίχνης· συνελήφθησαν πλεῖστοι ἐκ τῶν συμπραττόντων μετὰ τῶν ἀλιτηρίων, οἱ ὅποιοι καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὰς φυλακὰς, ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ χωρίου Γρατσάνης, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσε τὸ ὄρμητήριον τῶν κακούργων μετὰ τὴν Σκρίτζοβαν, ἀπέχουσα μόλις 1) 4 τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς Ἀλυστράτης. Ἡ δὲ ἐξακολουθοῦσα δραστηρίως ἀνάκρισις θέλει ἀποκαλύψῃ φρικαλέας λεπτομερείας περὶ τοῦ ἀπροόπτου σχεδίου τῶν ἀνθρωπομόρ-

φων τούτων τεράτων τοῦ βουλγαρισμοῦ, τῶν ὀποιῶν ἡ ἀγριότης δὲν ἀφοπλίζεται οὐδὲ ὑπὸ τῆς θεᾶς ἀθῶων καὶ ἀκάκων ὀρφανῶν ἀνηλίκων παιδίων.

Οὕτω, τῷ Θεῷ ἡ χάρις, διὰ τῆς ἀμύνης ὀλίγων ἀγυμνάστων ἀλλὰ γενναίων διδασκάλων καταρθώθη ν' ἀποσοβηθῇ φοβερὸς κίνδυνος ἀπὸ τοῦ οἰκοτροφείου μας, ὁ ὁποῖος ἐπισκῆπτων θὰ ἐβύθιζεν εἰς βαθὺ πένθος καὶ ὅλην μὲν τὴν ἐπαρχίαν μου ἀλλὰ καὶ τὴν Μητέρα Ἑκκλησίαν διὰ τὸν ἄωρον θάνατον τόσων καὶ τόσων ἀκάκων παιδίων, καὶ διὰ τὴν καταστροφὴν καὶ ἐξόντωσιν πολλῶν σημαινόντων οἰκῶν τῆς Ἀλυστράτης, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐσημείου ἀνησυχητικὴν πρόοδον τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως καὶ πατρίδος πρὸς τὴν μεσημβρίαν. Νῦν ματαιωθέντων τῶν ὀλεθρίων σχεδίων τῶν ἐμπρηστῶν καὶ δολοφόνων, συλληφθέντων τῶν ἀνάνδρων συνενόχων καὶ συνωμοτῶν, ἐκαθαρίσθη, φρονοῦμεν, ἡ ἀπὸ ἱκανοῦ καιροῦ βεβαρημένη ὑπὸ πυκνῶν νεφῶν μαύρης καταιγίδος ἀτμόσφαιρα τῆς δευτέρας ἔδρας τῆς ἐπαρχίας μου, τῆς κωμοπόλεως Ἀλυστράτης, καὶ ἐὰν πραγματικῶς τιμωρηθῶσιν οἱ λησταποδόχοι οὗτοι καὶ ἅπαξ καὶ διαπαντὸς διαλυθῶσιν οἱ φωλεοὶ καὶ τὰ κρησφύγετα τῶν ληστῶν, ἐλπίζομεν πεποιθότες τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ τῆς εἰρήνης, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς τόσον ποθητῆς διὰ τὸν ὀρθόδοξον λαὸν ἀσφαλείας τῆς ζωῆς του.

Ἐπὶ τούτοις διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ τῆς Ἱ. Μετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Δράμας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Ἐν Δράμᾳ τῇ 15 8) βρίου 1906.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΑΣ ΦΩΤΙΟΥ

Μετὰ λύπης καιρίας ἔλαβε γνῶσιν ἡ Ἑκκλησία τῆς οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένης δολοφονίας τοῦ αἰοιδίμου Κοριτσαῖ Φωτίου, πεσόντος θῦμα ἐνέδρας κακοβούλων φυλετιστῶν, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξηκολούθει τὴν ἀνακάλυψιν καὶ τιμωρίαν τῶν φονέων ἀπαιτοῦσα. Συνελήφθησαν ἤδη καθ' ἃς ἔχει ἡ Ἑκκλησία αὐθεντικὰς πληροφορίας ἐξ ἐπισήμου τεσκερὲ τῆς νομαρχίας Μοναστηρίου πρὸς τὸ Σ. Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιο-

σύνης· ὁ Σπῦρος Μπουλαμάτσης, διδάσκαλος τῆς ἐν Κοριτσᾷ Ρωμουνικῆς σχολῆς, καὶ Μιλτιάδης Ἰωάννου Κωστούρης, ἐκ τῶν προϋχόντων, ἀμφότεροι τρόφιμοι τῆς Ρωμουνικῆς προπαγάνδας, ὡς ὑπέχοντες τὴν μεγαλειτέραν εὐθύνην εἰς τὴν στυγεράν δολοφονίαν. Πολλὰ μέχρι τοῦδε, ὡς γνωστὸν, ἐστήθησαν ἐνέδραι ἐναντίον τῶν πανιερωτάτων μητροπολιτῶν Πελαγονείας, Καστορίας, Δράμας, Βοδενῶν κ. ἄ. ἀλλὰ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἐναντίον τοῦ αἰοιδίου Κοριτσᾶς ἡγαγον εἰς πέρας τὸ ἔργον! καὶ δύνανται νὰ μένωσιν εὐχαριστημένοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κακουργίας! Ἀρκούντως χαρακτηριστικὸς ὁ σκοπὸς τῶν ἀνθρώπων τούτων: προσπαθοῦσι πρὸ παντὸς νὰ ἐξοντώσωσι διὰ μέσων φονικῶν τοὺς καλοὺς ποιμένας, τοὺς καλοὺς ἐργάτας, τοὺς γρηγοροῦντας φύλακας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἵνα εὐχερέστερον καταπνίξωσι τὰ πνευματικὰ αὐτῶν ποίμνια. Τῇ ἀληθείᾳ θλίβεται ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἀνιέρῳ πολέμῳ, ὃν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐναντίον αὐτῆς διευθύνουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι: τοσοῦτῳ δὲ μείζων καὶ βαθύτερα ἡ θλίψις καὶ ἡ ὁδὴν ὅσῳ οἱ πολεμοῦντες αὐτήν, τυγχάνουσιν ἄνθρωποι χριστιανοὶ πολυειδῶς ὑπ' αὐτῆς εὐεργετηθέντες. Καὶ ἀντὶ ἔργων εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης, ἅπερ δικαίως ὀφείλον αὐτῇ, πλήγματα μόνον καὶ ραπίσματα παρὰ πάντα λόγον καὶ νόμον καταφέρουσι κατ' αὐτῆς. Δῶν αὐτοῖς Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ ΤΗ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Μετὰ τὴν ἀκριβῆ ἀναγραφὴν τῶν, κατὰ χριστιανικὸν χρέος, ἐπιτελουμένων ἱερῶν μνημοσύνων ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ, περὶ ὧν εἰδήσεις ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ χορηγοῦσιν ἡμῖν αἱ ἐφημερίδες, ἀκριβεῖς δὲ καὶ κατὰ μέγιστον μέρος αἱ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην ἢ πρὸς τὸν συντάκτην τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐπιστολῇ, παράδοξος ἡμῖν ἐφάνη ἡ ἀγγελία ἐλληνικῆς τινος ἐφημερίδος ἀριθμούσης ἐξήκοντα περίπου μνημόσυνα τελεσθέντα μέχρι τῆς σήμερον. Πολὺ λυπούμεθα διὰ τὴν ἀνκριβείαν—διότι ὑπὲρ πολὺ ἠθέλομεν λυπηθῆναι ἐάν φανῇ ὅτι ἐξήκοντα μόνον κοινότητες ἐπετέλεσαν τὸ θλιβερόν, ἀλλ' ἱερώτατον τοῦτο καθήκον

πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν ἀδελφῶν, οἵτινες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ὑπὲρ ἱερῶν ἑξοχὸν καλλιέριμα προσενεγκόντες ἑαυτοὺς. Πολὺ λυπούμεθα διότι ἐξήκοντα ἢ ἐξακόσια μέχρι σήμερον ἐγένοντο καὶ ὅχι ἐξακισχίλια μνημόσυνα ὑπὲρ ὀρθοδόξων ἀδελφῶν, ὧν τινες ἄκλαυστοι καὶ ἀκήδευτοι θανόντες ἀπαιτοῦσι μίαν κοινὴν θυσίαν ἐξιλαστήριον πρὸς τὸν ἐν οὐρανοῖς ἀδέκαστον Κριτὴν.

Ὑπομνήσκωμεν πᾶσι τὸ καθήκον τοῦτο, ὅπερ οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀπορύγη καὶ ἐτι πρόκειται, μετὰ τὸν πρὸς τοὺς μακαρισθέντας ἱερὸν φόρον, νὰ χορηγήσῃ φόρον ὑλικόν ὑπὲρ τῶν ζώντων. Ὑπάρχουσι πόλεις, ἐπαρχίαι, κώμαι, μοναὶ, αἵτινες ἀναβάλλουσιν ἐτι τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἐτέρου, μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπαὶ ζητοῦσαι νὰ λησμονήσωσι τὸ καθήκον τοῦτο. Τὰ ἀριθμούμενα ἐξήκοντα εἰς τὸ πολλοστημόριον τῶν δεόντων γενέσθαι.

Περὶ μνημοσύνων ἤδη γενομένων πληροφορίας ἔχομεν ἐξ Ἰωαννίνων καὶ ἐξ Ἐλασσῶνος, ἐν αἷς ἐτελέσθησαν ἱερὰ μνημόσυνα τῇ 8 τοῦ μηνὸς ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων καὶ ὑπὲρ τοῦ πολυθρηνητοῦ Κοριτσᾶς Φωτίου, ἱεουργούντων, τῶν πανιερ. μητροπολιτῶν κκ. Γερσίου καὶ Πολυχάρπου, συρρεουσάντων τῶν ὀρθοδόξων ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς καὶ δεηθέντων πρὸς τὸν Κύριον τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων.—Ἐπίσης, τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὀκτωβρίου, ἡ ἐν Βερολίνῳ ὀρθόδοξος ἐλληνικὴ ἀποικία, λειτουργοῦντος τοῦ ἀρχιμανδρίτου αὐτῆς κ. Ν. Μαυροκορδάτου, παρόντος καὶ τοῦ ἐξ. πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέτισε τὸν χρεωστούμενον φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην τῶν ἐν πίστει τελειωθέντων.—Καὶ παρὰ τῇ ἐλληνικῇ παροικίᾳ Βιέννης ἀπεφασίσθη νὰ τελεσθῇ τοιοῦτο τῇ 15 ὀκτωβρίου, καὶ ἐν Μιτυλήνῃ καὶ ἐν Μοσχονησίῳ, περὶ δὲ τούτων θέλομεν γράψαι, ἐπαινοῦντες τοὺς τιμῶντας τὴν μνήμην τῶν ὑπὲρ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας προκινδυνεύόντων.

ΤΑ ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ, ἣν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύωμεν, κατὰ καθήκον χριστιανικόν, πρὸς τοὺς πάσχοντας ἐξ οἰουδήποτε κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀνταρῆς συναντήματος, ἐπιβάλλεται νὰ καταστήσωμεν ἐμφανέστατα κατὰ τὰ ἐπισυμβαίνοντα δυστυχήματα τοῖς χριστιανοῖς, ὅσοι πάσχουσιν ἐνεκὸν ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν, πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ἐνσκήψασαν τοῖς ὀρθο-

δόξοις Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας καὶ Μακεδονίας δοκιμασίαν γενικὸς μὲν ἐξεδηλώθη πόθος ἀνακουφίσεως τῶν δεινῶν αὐτῶν, αἱ δὲ ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες καὶ ὑπέθαλψαν τὴν προθυμίαν τῶν ὁμογενῶν πρὸς ὑποστήριξιν ὕλικήν τῶν ἐπιτρεαζομένων καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐπιμένουσι προτρεπόμενοι πρὸς ἐπιτέλειαν τοῦ καθήκοντος. Ἐν τισὶ μάλιστα καὶ μεμφοιρίας ἀνέγνωμεν περὶ τοῦ σχετικῶς ὀλιγίστου ποσοῦ τοῦ συναχθέντος ἄχρι τοῦδε ἐν πολλαῖς ἑλληνικαῖς κινήσει καὶ νέας εἰδομεν προτροπὰς, δυστυχῶς, καὶ νέας ἐκκλησιαστικὰς ἐπιτροπείων πρὸς ὕλικήν βοήθειαν τῶν προσφύγων.

Καὶ ὁ μὲν λαὸς ὁ ἑλληνικὸς οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι πάντοτε δεικνύεται πρόθυμος εἰς διάπραξιν ἀγαθῶν ἔργων. Εὐχῆς ὅμως ἔργον ν' ἀναδιδάσκηται συνεχῶς ὑπὸ κηρύκων καὶ ποιμένων καὶ διδασκαλῶν οὐχὶ περὶ χριστιανικοῦ καθήκοντος πρὸς πάσχοντας, ἀλλὰ περὶ τοῦ μεγέθους τῆς θυσίας, ἣν οἱ παθόντες προσήνεγκον εἰς τὴν πίστιν τὴν ὀρθόδοξον, εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Τὴν τοιαύτην διδασκαλίαν περὶ καθήκοντος ἱεροῦ ἐλπίζομεν ν' ἀναλάβωσι παρὰ πολλαῖς ἐπαρχίαις καὶ πόλεσι καὶ κώμαις οἱ ἐπαίοντες, τηροῦντες θερμὸν τὸ αἶσθημα καὶ τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ τῆς πρὸς τὰ καθεστῶτα τῆς Ἐκκλησίας ἀφοσιώσεως.

Οὐτε πρόκειται μόνον περὶ διατηρήσεως προσφύγων, περὶ διατροφῆς καὶ περιθάλψεως αὐτῶν ἀλλὰ πρόκειται καὶ περὶ πλασμάτων δυστυχεστάτων, ἀπολεσάντων πατέρων καὶ συζύγων καὶ προστάτας, σφάγια προσενεγκόντας ἐκυτοὺς εἰς ὑψίστην ιδέαν καὶ ἀρχὴν, καθυγιάζουσιν τὴν διάνοιαν καὶ τίτλον προμνηστευομένην αἰωνοβίου δόξης. Ὑπὲρ τούτων ἀνάγκη νὰ χορηγήσωμεν πάντες, διότι δυνάμεθα. Ὁ λέγων ὅτι ἀδυνατεῖ δεικνύει ὅτι οὐδεμίαν ἔχει πρόθεσιν νὰ φανῇ βοηθὸς τῷ πάσχοντι. Καὶ ἐν τούτοις δύναται ν' ἀποκόψῃ ποσὸν εὐτελὲς ἀπὸ δαπάνης τινὸς περιττῆς· δύναται νὰ ἐλαττώσῃ τὰ πρὸς διασκεδάσεις ἀναλώματα· δύναται νὰ διαθέσῃ μικρὸν τι ποσὸν καθ' ἑβδομάδα ἢ κατὰ μῆνα, καὶ θέλει ἔχει τὴν βεβαιότητά ὅτι καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις εὐρισκόμενον περιεποιήθη καὶ περιέθαλψε καὶ τὸν πρὸς στάδιον ὅμοιον ἐτοιμαζόμενον ὑπεστήριξεν, ἴσως μακροψυχούντα.

Διὰ τοῦτο κρίνομεν ἐπαίνων ἀξίους καὶ τοὺς χρηματικὰ ποσὰ προσενεγκόντας καὶ τοὺς ἐνδυμασίας καὶ ὑποδήσεις καὶ στρωμνὰς χορηγήσαντας καὶ τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, ὅσοι καὶ ἐργασίαν προύμνηθυσαν τοῖς θέλουσιν ἐργασθῆναι· διότι καὶ πάντες οἱ προσφεύγον-

τες εἰς ἡμᾶς ἀνάγκη νὰ ἐργασθῶσιν, ἐξακολουθοῦντες καὶ ἐξω τῆς γενετείρας αὐτῶν τὴν τῶν ἰδίων ἐπαγγελμάτων ἐξάσκησιν. — Ἐπαινοῦντες δὲ καὶ ἀναγράφοντες τακτικῶς τοὺς συνεισφέροντας, σημειοῦμεν καὶ σήμερον τὴν ἐκ δευτέρου ἀποστολὴν 60 λιρῶν τουρκικῶν ἐκ **Κυδωνιῶν** καὶ τὸ πρῶτον 45 λιρῶν ἐκ **Δράμας**, ὧν αἱ 30 μὲν προωρίσθησαν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, αἱ δὲ 15 ὑπὲρ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Ἀγχιῶλου κ. Βασιλείου. Ἐλπίζοντες δὲ ν' ἀναγράψωμεν προσεχῶς εἰσφοράς ἐκ Σμύρνης, ἥτις ὑστέρησεν ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀγαθοεργίᾳ, ἐκ Μιτυλήνης καὶ Μουσχοννησίων, ἐξ Ἡρακλείας καὶ ἐκ Λιτίτζης καὶ ἐκ 40 Ἐκκλησιῶν, περὶ ὧν ἔχομεν εἰδήσεις, ἀναφέρομεν καὶ πάλιν τὰς ἐν **Ἀμερικῇ** κοινότητας, ὧν τινες ὀλιγίστους ὁμογενεῖς ἀριθμοῦσιν· οἱ αἱ τῆς Cheyenne χορηγήσασα 385 φράγκα, ἡ τοῦ Χάρτφορντ Gonn 430 φράγκα, ἡ τοῦ Σέλαμ (325 φρ.), ἡ ἐν Οὐίλκες Μπάρ τῆς Πενσελβανίας, ἐξ εἰκοσιπέντε ὁμογενῶν ἀποτελουμένη καὶ εἰσενεγκούσα 185 φράγκα, ἡ ἐν Πεντουκέτ (200), ἡ ἐν Butte τῆς Μοράνης 655 καὶ ἡ ἐν Βικτωρίᾳ ἐκ τὸν περίπου φράγκα. — Ἐπίσης ἐν ἐπαίνοις ἀναφέρομεν ὅτι ἡ ἐν Πεορίᾳ τῆς πολιτείας Ἰλλινόης ἠθροισεν ἀπὸ ἐράνων 550 φράγκα — ἡ ἐν Tarrpon Springs τῆς Φλωρίνης, παρ' ἣ προσκληθεῖς ἐτέλεσε τῇ 14 Σεπτεμβρίου τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ προϋστάμενος Ἀτλάντας οἰκονόμος τῆς Μ. Ἐκκλησίας Κώνστας Χατζῆ Δημητρίου, μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ λόγου, ὃν ἀπήγγειλεν, ἠθροισε 2650 φράγκα — ἐνῶ ἡ τῆς Πιτσβούργης ἑλληνικὴ κοινότης συνήθροισε μέχρι σήμερον 5935 φράγκα. Θεατρικαὶ παραστάσεις ἡγγέλθησαν, ὧν τὸ προῖον διατεθῆσεται ὑπὲρ τῶν προσφύγων, μικροὶ δὲ παῖδες εὐχαρίστως προσφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ τὰ λιτὰ αὐτῶν ἀποταμιεύματα. — Ἀναγράφομεν αὐτὰ μετ' εὐφημιῶν διότι καὶ πρὸς ὑποστήριξιν ἐτέρων ἀγαθῶν ἔργων καὶ σκοπῶν χορηγοῦσι τακτικῶς αὐτὰ τε καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ κοινότητες, καὶ πρὸς ἐξωράσιν ναῶν ἐν Ἑλλάδι, καὶ πρὸς διατήρησιν σχολείων, ἐνῶ καὶ τὰς ἰδίους ἀνάγκας ζητοῦσι νὰ θεραπεύσωσιν, ἱερεῖς διατηροῦσαι καὶ ναοὺς οἰκοδομοῦσαι. — Ἐκ τῶν ἐνταῦθα ὁμογενῶν, ὧν ἀναγράφομεν προσεχῶς τὰ ὀνόματα, ἀναφέρομεν τὸν εἰς τὴν Α. Θ. Π. ἀποστείλαντα 80 φράγκα ἀξιότιμον κ. Ἰωάννην Βόλτον καὶ τὸν ἐν Καλκούτᾳ κ. Ἰωάννην Σοφιανόπουλον πέμψαντα τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ 100 ρούβλια.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.— Συνωδὰ τῷ ἀπὸ τινων ἐτῶν εἰσαχθέντι ἐθίμῳ ἵνα κατὰ τὰς πρώτας ἐσπέρας τῶν παρὰ μουσουλμάνοις νηστειῶν οἱ ἐθνάρχαι τῶν μὴ μουσουλμανικῶν κοινοτήτων προσκαλούμενοι παρακάθηνται ἐν τοῖς Ἀνακτόροις εἰς δεῖπνον, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνελθὼν εἰς τὰ ἐν Γιλδίξ ἀνάκτορα τῇ κυριακῇ, 15 μεσοῦντος μετὰ τῶν ἐξοχ. Μ. λογοθέτου καὶ καπικεχαγιά ἔλαβε μέρος εἰς τὸ δεῖπνον μεθ' ἐτέρων μεγιστάνων. Ὑποβαλὼν δ' εἶτα τὴν ἐκφρασιν τῆς πρὸς τὴν Α. Α. Μ. τὸν ἀνακτα ἀφοσιώσεως ἔτυχε τῶν αὐτοκρατορικῶν φιλοφρονήσεων.

Βασιλικὴ εὐμένεια.— Ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας Πέτρου Α' ἀπενεμήθησαν παράσημα τοῦ τάγματος Ἀγίου Σάββα Α' τάξεως τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Νικομηδείας κ. Φιλοθέῳ, Β' δὲ τοῖς σεβασμ. μητροπολίταις Ἰωαννίνων κ. Γερασίμῳ, Μεθύμνης κ. Στεφάνῳ, Σηλυβρίας κ. Διονυσίῳ, Λήμνου κ. Γενναδίῳ, Σισανίου κ. Σεραφεῖμ καὶ Κολωνίας κ. Πολυκάρπῳ, ὡς καὶ τῷ πανοσιολογιώτῳ Μ. πρωτοσυγκέλλῳ κ. Καλλινίκῳ Γ' τάξεως τῷ πανοσιολ. ἀρχιεραγματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμανδρίτῃ κ. Ἀθαν. Πιπέρα καὶ Δ' τάξεως τῷ βοηθῷ καπικεχαγιά κ. Σπυρίδωνι Κωνσταντινίδῃ.

Ἱερὰ Σύνοδος.— Ἀφίκετο τὴν κυριακὴν εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιος, συμπληρώσας τὸν ἀριθμὸν τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἧς μετέχει τῶν ἐργασιῶν ἀπὸ τῆς παρελθούσης τρίτης.

Κανονικαὶ ψῆφοι.— Αἰτήσας τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Πελαγονείας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε ν' ἀποσταλῇ ἀντιπρόσωπος αὐτοῦ ἐπίσκοπος, εἰς ὃν ἐδόθη ὁ τίτλος τῆς πάλαι ποτε διαλαμψάσης (ὑπὸ τὴν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης) ἐπισκοπῆς Πέτρας. Ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων πανοσλ. ἀρχιμανδριτῶν κκ. Φωτίου Παγιώτα, Γερασίμου Θεολογίδου καὶ Αἰμυλιανοῦ Λαζαρίδου, γενομένων τῶν κανονικῶν ψήφων ἐν τῷ σεπτῷ πατριαρχικῷ ναῷ, προεκρίθη ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐκ τῶν τροφίμων τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς καὶ γνώστης τῆς τουρκικῆς γλώσσης, ὃς εὐχαριστήσας ἐπὶ Συνόδου προχθὲς, ἐποιήσατο καὶ τὴν νενομισμένην ἐν τῷ

πατριαρχικῷ ναῷ εὐχαριστίαν αὐθήμερον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μνύματι.

Κανονικὴ ἄδεια.— Εἰς τὸν πανιερ. μητροπολίτην πρῶν Καρπάθου κ. Νεῖλον, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αἰτήσας, ἐχορηγήθη συνοδικῶς ἄδεια νὰ παραμείνῃ βραχὺν ἔτι χρόνον ἐν Ἑλλάδι πρὸς εὐόδωσιν τῆς ἐπιχειρηθείσης ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομῆς σχολείου ἐν Τεγέα διὰ δαπάνης τριακοσίων τεσσαράκοντα λιρῶν τουρκικῶν, ὡς ἀνέλαβεν ἐξ ἰδίων νὰ δαπανήσῃ πρὸς τὸν κοινωφελῆ σκοπόν. Τῷ πανιερ. πρῶν Καρπάθου κ. Νεῖλῳ ἐχορηγήθη καὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἡ κανονικὴ ἄδεια.

Μητρόπολις Φιλαδελφείας.— Ὁ ἀπὸ Δυρραχίου πανιερ. μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Προκόπιος ἀποδεχόμενος τὴν ἐκλογὴν αὐτοῦ ὑπέβαλεν εὐχαριστίαν ἐπὶ τῇ πρὸς αὐτὸν εὐμένειᾳ τῆς Ἐκκλησίας.

Μητρόπολις Κοριτσᾶς.— Ὑπὸ τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἐπαρχίας Κοριτσᾶς ὑπεβλήθη τηλεγραφικῶς ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν ὀρθοδόξων πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου αὐτῶν πανιερ. κ. Γερβασίου, ἐπίσης ὑποβαλόντος εὐχαριστίας.

Μητρόπολις Δυρραχίου.— Οἱ ὀρθόδοξοι τῆς ἐπαρχίας Δυρραχίου, διὰ τῶν καθεστηκυῶν αὐτῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν, ὑπέβαλον τῇ Ἐκκλησίᾳ τηλεγραφικῶς τὴν θερμὴν αὐτῶν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου μητροπολίτου Δυρραχίου πανιερ. κ. Ἰωάννου.

Ἐπιτροπὴ ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν.— Κληρικὸν μέλος τῆς ἐπὶ τῶν ἀρχιερατικῶν περιουσιῶν ἐπιτροπῆς ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Τραπεζοῦντος (πρῶν Βελλᾶς), διωρίσθη κατὰ τὴν συνοδικὴν τοῦ παρελθόντος σαββάτου συνεδρίαν ὁ ἐκ τῶν σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.— Ὁ νέος κανονισμὸς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις συνεδριάζοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Μουσικοῦ Συλλόγου, μελετηθεὶς ὑπὸ τοῦ σεβασμ. γέροντος Κυζίκου κ. Ἀθανασίου, εὐρόντος αὐτὸν κατὰ πάντα καλῶς ἔχοντα καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστάσεως καταρτισθέντα, ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τινος τροποποιήσεως.

Μνημεῖον Ἰωάννου Καισαρείας.— Εἰς τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ἀπεστάλη φω-

τογραφικὸν ὁμοίωμα τοῦ μνημείου τοῦ ἀνεγερθέντος ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καισαρέων ἐπὶ τοῦ τόπου, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ὅστ' αὐτοῦ ἀειμνήστου μητροπολίτου **Καίσαρης Καππαδοκίης Ἰωάννου Ἀναστασιάδου**. Σεμνόν, ἀπέριττον, οἷον ἀρμόζει ἱεράρχαις ὀρθοδόξοις, ἀνηγέρθη ἐν τῷ προκυλίῳ τοῦ ἐν Καίσαρι Καππαδοκικοῦ τῶν ἀρρέων Ὁρφανοτροφείου, δαπάναις καίσαρέων. Τὸ μνημεῖον διακονίζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν τέκνων πρὸς πνευματικὸν πατέρα καὶ τὴν τοῦ ποιμένου στοργὴν πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα, ὑπὲρ ὧν εἰργάσθη εἴκοσι καὶ τέσσαρα ὅλα ἔτη ἐμπόνως, συντελέσας εἰς τὴν ἰδρυσιν Ἱερατικῆς σχολῆς, παρθενγωγείου κεντρικοῦ καὶ ὀρφανοτροφείου. Τὸ μνημεῖον κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς θέλει παρίστα διὰ τῶν αἰώνων ἀρετὴν ποιμένος καὶ ἀρετὴν ποιμνίου, ἀγαπῶντος καὶ σεβομένου τοὺς ὑπὲρ ἀγχοῦ κοινῷ μετ' αὐταπαρνησίας ἐργαζομένους.

Χοροδαδία.— Τῇ πέμπτῃ, κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς μνήμης τοῦ ἐν ἀγίοις Γερασίμου τοῦ νέου τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ, πανδήμως πανηγυριζομένης ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν κεφαλληνίων, ἡ **Α. Θ. Π.** ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ κατὰ τὸν Γαλατᾶν ἱερῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἐν ᾧ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἑορτὴ τελεῖται.

Μητρόπολις Βοδενῶν.— Ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος ἐν Γενίτσοις διωρίσθη συνοδικῶς ὁ πκνοσιολγ. ἀρχιμ. κ. Προκόπιος γνώστης τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης.

Μητρόπολις Ἡλιουπόλεως.— Πρὸ τίνος τὸ τμήμα Καρίας, τῆς ἐν λόγῳ μητροπόλεως, ἐκ τεσσάρων ἀποτελούμενον πόλεων, δ' ἰδιαιτέρως αἰτήσεως τοῦ πρὸς τὴν **Μ. Ἐκκλησίαν**, ἐζήτησε ν' ἀνακηρυχθῇ ἐπισκοπὴ, ὑπὸ τὴν Ἡλιούπολιν. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος μελετήσασα τοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου λόγους καὶ τοῦ τμήματος καὶ τοῦ οἰκείου μητροπολίτου καὶ εὐροῦσα τοῦ τελευταίου τοὺς λόγους λίαν ἐπαρκεῖς ἐνέκρινεν ὅπως συστήθῃ εἰς τὸν κυρίαν μητροπολίτην νὰ ἱκανοποιηθῇ τὰς εὐλόγους αἰτήσεις τοῦ τμήματος διορίζων ὅχι βοηθὸν ἐπίσκοπον, ὡς ἐγράφη ἐν τινι φύλλῳ, ἀλλὰ ἐπίτροπον ἀρχιερατικόν, τελειόφοιτον τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης, δυνάμενον κατὰ πάντα νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰς ἀνάγκας τῶν ὀρθοδόξων.

Ὄνοματικά ἐορταί.— Τῷ παρελθόντι σάββατῳ, μνήμη Γερθασίου μάρτυρος, ἡ **Α. Θ. Π.** συνεχάρη τηλεγραφικῶς τοῖς τὴν ὀνοματικὴν ἑορτὴν αὐτῶν ἄγουσι σεβ. μητροπολίταις Καίσαρης καὶ Κοριτσᾶς —προχθεὶς δὲ (18 μεσοῦντος) τῷ ἐπίσης ἐορτάζοντι

σεβασμ. μητροπολίτῃ Δρυϊνουπόλεως κ. Λουκᾶ συνεχάρη διὰ τοῦ πκνοσιολγ. **Μ.** πρωτοσυγγέλλου.

Μονὴ Φανερωμένης.— Ἰγούμενος τῆς ἐν Κυζίκῳ ἱερᾶς σταυροπηγιακῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου Φανερωμένης διωρίσθη συνοδικῶς ὁ τέως ἡγούμενος τῆς ἐνοριακῆς ἐν Φιλιππουπόλει μονῆς τῆς ἁγίας Παρρασκευῆς, πολλὰ πράξας ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ ζήλου καὶ στοργῆς πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον.

Διδασκαλικὸς Σύνδεσμος.— Πρόεδρος τοῦ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἀρτισυστάτου Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου διωρίσθη συνοδικῶς ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Ἐλαίας κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἐπιτροπὴ νεωκόρων.— Πρόεδρος τῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐργαζομένης Ἐπιτροπῆς τῶν νεωκόρων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς διωρίσθη ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐκκλησιαστ. Ἐπιτροπῆς ὁ ἐκ τῶν πατριαρχ. ἐφημερίων πκνοσ. κ. Σωφρόνιος Τσολάκας, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου πανιερ. μητροπολίτου Παρχμυθίας κ. Ἱεροθέου.

Ἑλλην. ἐφημερίδες.— Ἀπὸ τῆς παρελθούσης παρασκευῆς προσετέθη εἰς τὰς παρ' ἡμῖν νέαι ἐφημερίδες ἡμερησίαι ἡ «Πρωία», εἰς σχῆμα ὡς τὸ τῶν καθημερινῶν φύλλων. Ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντὴς αὐτῆς ἐστὶν ὁ κ. Γρηγόριος Καρύδης, ἀρχισυντάκτης ὁ γνωστός δημοσιογράφος κ. Γ. Οἰκονομίδης, ἄλλοτε συντάκτης τῆς «Κωνσταντινουπόλεως» ἐπὶ σειράν ἐτῶν πολλῶν. Ἡ συνδρομὴ τῆς «Πρωίας» ὀρίζεται γρόσια ἀργυρᾷ 80, ἐκδίδεται δὲ τὴν πρωίαν.

Ἐκκλησία Ἀλεξανδρείας

Πατριαρχικὸν γραφεῖον.— Μετὰ διαμονὴν ὀλιγοήμερον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἀπῆλθεν εἰς Ἀλεξανδρείαν ὁ ἐλλ. γραμματεὺς τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κ. Δημ. Καλλίμχος, προλῦτης τῆς θεολογίας, ἱκανὰ γράψας ἐν ἐφημερίσιν ἐκκλησιαστικὰ ἄρθρα καὶ διακριθεὶς ἐπὶ ἀφοσιώσει πρὸς τὴν ἱεράν ἀποστολὴν τοῦ κήρυκος τοῦ θεοῦ λόγου.

Ἐκκλησία Ἑλλάδος

Χειροτονία.— Τῇ πέμπτῃ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἐγένετο ἐν τῷ ἱερῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῶν Ἀννηῶν ὑπὸ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου καὶ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἐπισκόπου Μαντινείας καὶ Κυνοῦρας πανιερ. κ. Γερμανοῦ. Τῇ κυριακῇ δὲ ἡ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Χελκίδος κ. Παντελεήμονος.

Συλλυπητήριοι γράμματα τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀειμνή-

στοῦ μητροπολίτου Κοριτσᾶς Φωτίου ἀπεστάλη τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ὑποβληθέν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ.

Ἱερὰ Σύνοδος.—Διωρίσθη γραμματεὺς πρῶτος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀντὶ τοῦ τέως τοιούτου χειροτονηθέντος ἐπισκόπου Μαντινείας, ὁ τέως ἱεροκέρυξ Χαλκίδος πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Γερμανὸς Τρωϊάνος, ἐκ τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ πρὸ ἐτῶν χρηματίσας προϋστάμενος τῆς ἐλληνικῆς ἐν Βουδα-Πέστη κοινότητος.

Ἐκκλησίαι ἐν τῇ διασπορᾷ

Ἑλληνικὴ κοινότης Βενετίας.—ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διεμνηνύθη τοῖς ἐν Βενετίᾳ, παρὰ τὰς ἐπανειλημμένας τῆς Συνόδου ταύτης διαταγὰς, διαμένονσι πρῶτην ἐφημερίαν ὁσιολογιωτάτοις Σερραφείμ Κόμη καὶ Ἀριστ. Μοντεσάντω ὅτι δέον μέχρι τῆς 15 νοεμβρίου προσεχούς νὰ εὐρίσκωνται ἐν Ἀθήναις, ἵνα δικασθῶσιν ἐπὶ ἀπειθείᾳ καὶ κατὰφρονήσει τῶν συνοδικῶν διαταγῶν ἄλλως δικασθῶσιν ἐρήμην.

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

«Πασίγνωστον εἶνε ὅτι ἡ Μητέρα Ἐκκλησία διέρχεται χαλεπὰς καὶ δυσχερεῖς ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦσιν ὄχι μόνον ἐνδελεχῇ μέριμνᾳ καὶ σύντονον ἐπαγρύπνησιν πρὸς περιφρουρήσιν καὶ προάσπισιν τῶν πολυτίμων καὶ ἀπαραγράπτων αὐτῆς δικαιωμάτων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ χρηματικὰ μέσα ἀνάλογα.

Πᾶσα ἐργασία ἄνευ χρημάτων πάντοτε μὲν, πρὸ πάντων ὅμως κατὰ τοὺς χρόνους τούτους, οὐχὶ σπανίως ἀποβαίνει ἀτελεσφόρητος καὶ ματαία.

Ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἔχει καθῆκον ὑπέρτατον καὶ ἐπιβεβλημένον, ἵνα προνοῇ καὶ βοηθῇ τὰς ἐν τῷ κλίματι αὐτῆς πτωχὰς κοινότητας ἐπερχομένη ἐπίκουρος καὶ ἀρωγὸς πρὸς συντήρησιν τῆς ἐκκλησίας, τοῦ σχολείου, τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν, ἔχει συνάμα ἀναντιρρήτως ἀνάγκην καὶ χρημάτων, ἄνευ τῶν ὁποίων ὑστερεῖ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὀφειλομένου αὐτῆς καθήκοντος τούτου.

Αἱ ἄποροι ὀρθόδοξοι κοινότητες πρέπει νὰ ὑποστηρίζωνται, νὰ βοηθῶνται εἰς τὰ εἰρημένα ἱερὰ ἔργα· ἡ ἀνάγκη δὲ τῆς τοιαύτης βοηθείας ἐστὶ μᾶλλον ἐπιτακτικὴ καὶ ἐπείγουσα καθίσταται

προκειμένου περὶ τῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἐνταῦθα ὁ περὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ σχολείου ἀγὼν εἶνε δεινότερος, αἱ δοκιμασίαι, τὰς ὁποίας ὑφίστανται οἱ χριστιανοὶ, σκληρότεραι, κατὰ ἑκατοντάδας δὲ ἀριθμοῦνται τὰ θύματα τῆς ἀφροσύσεως εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τῆς ἐμμονῆς εἰς τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων αὐτῶν.

Ἐνεκα πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, στηριζομένη εἰς τὰ φιλευσεβῆ καὶ φιλάδελφα αἰσθήματα τῶν ἑκασταχοῦ πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων καὶ τὰς ἀγαθὰς αὐτῶν διαθέσεις, τὰς ὁποίας πάντοτε προθύμως ἐκδηλοῦσιν, ἐχουσα ὑπ' ὄψιν, θερμοτάτην πρὸς αὐτὰ ἀπευθύνει ἑκκλήσιν, ζητοῦσα μνηστικῶς τὴν βοήθειαν αὐτῶν πρὸς στήριξιν, κραταίωσιν καὶ εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου· τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει.

Τὴν ἀξιόζηλον προθυμίαν τῶν τέκνων αὐτῆς ἃς μὴ ἐλαττώσῃ ἡ σκέψις περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς προαιρετικῆς αὐτῶν συνδρομῆς. Ἡ Μητέρα Ἐκκλησία μετ' εὐγνωμοσύνης ἀποδεχομένη πᾶν τὸ κατὰ προαίρεσιν καὶ ἐν συναισθήσει ἱερὰς ὀφειλῆς διδόμενον, καὶ τὰ δύο ἐτι λεπτὰ τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου, δαψιλεῖς ἐπικαλεῖται τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους, ὅστις εἴθε νὰ κρατύνῃ καὶ ἐνισχύῃ πάντας ἀνταποδίδων πολλαπλασίονα τὸν μισθὸν τῆς χάριτος.

Αἱ προσφοραὶ ἀποσιέλλονται τῷ ταμίᾳ τοῦ Ἐθ. Ταμείου Σ. Παπαδάκη ἐπὶ διπλοτύπῳ ἀποδείξει.»

Τὴν Ἐκκλήσιν ταύτην ἀποστέλλει νῦν ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, ἐκδίδομεν δ' αὐτὴν πρὸς γνῶσιν πολλῶν. Οὐδὲν δυνάμεθα νὰ προσθῶμεν εἰς ὅσα λέγει τόσῳ σαφῶς. Τοῦτο μόνον ἐπιτρέπεται ν' ἀναγγεῖλωμεν ὅτι θέλομεν ἀναγράψαι τακτικῶς τὰ ὀνόματα τῶν εὐήκοον τὸ οὗς παρασχόντων εἰς τὴν φωνὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ὡς ἀνεγράψαμεν ἐν τέσσαρσι προγενεστέροις συνδρομῶν καταλόγοις.

Κατάλογος Ε' δημοσιεύεται σήμερον τῶν εἰσνεγκόντων ἀπὸ 12 ὁκτωβρίου μέχρι 20 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἐν τῷ καταλόγῳ τούτῳ ἀναγράφονται καὶ δύο Ἀδελφότητες, Σὺν τῇ πρώτῃ, τῇ Ἀδελφότητι τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, τρεῖς εἰσφέρουσιν ὑπὲρ τοῦ ἐθνικοῦ ταμείου, δίδουσαι καλὸν παράδειγμα στοργῆς υἱικῆς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν. Ἐὰν αἱ παρ' ἡμῖν Ἀδελφότητες ἀποφασίσωσι πᾶσαι νὰ συνεισφέρωσι κατ' ἔτος

μικρόν τι ποσόν, ὅσον ἐκάστη δύναται, ὅσον ἔδωκαν αἱ τρεῖς αὐται, τακτικὸς ὑπὲρ τοῦ Ἔθν. Ταμείου δημιουργεῖται πόρος ἐκ μέρους σωματείων, ἀπολαυόντων μὲν προστασίας σθεναρᾶς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπληρούντων δ' ἐν ἐλαχίστῳ μέτρῳ καὶ οὕτω μέρος τοῦ κοινωφελοῦς αὐτῶν σκοποῦ.

Ὁ Ε' κατάλογος ἔχει ὧδε:

Ἡ ἐπὶ τῶν ἐράων Ἐπιτροπὴ τῆς Παναγίας Ἑλπίδος Κοντοσκαλίου γρ. 540—ὁ εὐγεν. κ. Γεράσιμος Ι. Καρχαπάνος 475—ἡ ἐν Πλκτᾷ Ἀδελφότης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος 240—ἡ ἐν Κοντοσκαλίῳ Ἀδελφότης «Μεταμόρφωσης» 216—οἱ κκ. Ἑμμανουὴλ Καββάδας, Ἰωάννης Βαλαῆς, Νικόλαος Πανταζόπουλος, καὶ Κορνήλιος Σπαθάρης ἀνὰ 108—ὁ κ. Κωστῆς Καραγιανόπουλος, 100—ὁ κ. Ἀν. Βασιλειάδης 95—οἱ κκ. Παντελῆς Μετρητίδης, καὶ Α. καὶ Α. Μετρητίδαι ἀνὰ 60—οἱ κκ. Συμεὼν Μετρητίδης, Παρσκαυῆς Ἀναστασιάδης, Ι. Συμεωνίδης καὶ Ἀναστάσιος Χρηστίδης, ἱατροί, ἀνὰ 20. Τὸ ὅλον ἀργυρᾷ γρόσια 2514 καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων τὸ ὅλον γρόσια ἀργυρᾷ 42,614 1)2.

ΤΟ ΕΛΕΝΕΙΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ὡς πρὸς τὴν ἀνασύστασιν καὶ λειτουργίαν τοῦ ἐν Ἐπιβάταις «Ἐλενείου» ἀρρεναγωγείου ἢ τῶν Ἀρχιγενείων καθιδρυμάτων Ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ διὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σηλυβρίας τὴν κάτωθι αἴτησιν:

Παναγιώτατε δέσποτα,

Εἰς μικρὰν ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιβάταις Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων παρθενγωγείου τε καὶ νηπιαγωγείου ἀπόστασιν εὔρηται οἰκοδομὴ τις, ἥτις δαπάναις τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ τῶν ἐθνικῶν τούτων ἐκπαιδευτηρίων ἀνεγερθεῖσα καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς περιφημῆς αὐτοῦ συζύγου κοσμηθεῖσα, «Ἐλενεῖον» ἐπωνομάσθη «Ἀρρεναγωγεῖον», προορισμὸν ἔχον τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπώρων καὶ ὀρφανῶν μαθητῶν ἐκ τε τῆς κοινότητος Ἐπιβατῶν καὶ τῶν πέριξ. Τὸ εὐαγές τοῦτο καθίδρυμα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν εὐδοκίμως λειτουργήσαν, ἔπαυσεν εἴτα ἐργαζόμενον ἐλλείψει μονίμων καὶ τακτικῶν πόρων.

Ἡδὴ προκειμένου, πατρικῇ πάντως προνοίᾳ καὶ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, περὶ ἀνασυστάσεως τῆς σχολῆς ταύτης, ἐν ᾗ πλὴν τῶν μέχρι σχολαρχείου μαθημάτων, νὰ διδάσκωνται καὶ ἐπαγγέλματά τινα, τῶν δὲ προκρίτων τῆς κοινότητος

ἐκφρασάντων ἐγγράφως τὴν πρόθεσιν αὐτῶν, ὅπως οὐ μόνον παρέχωσιν ἐτησίως ποσὸν τι ἐκ τῶν κοινοτικῶν τῶν προσόδων ἐπὶ τῷ μελετωμένῳ σκοπῷ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισκευάσωσιν ἐπὶ τούτῳ καταλλήλως τὸ κτίριον, ἢ τῶν Ἀρχιγενείων Καθιδρυμάτων Ἐπιτροπῇ, ὑποβάλλουσα, σεπτῇ συστάσει, τὴν ταπεινὴν ταύτην αἴτησιν, ἐξαίτεται ὅπως ἀγαθονομένη ἢ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι παραπέμψῃ αὐτὴν ἀρμοδίως πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων δι' ἑκδοσιν Ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς ἀδείας πρὸς ἀνασύστασιν καὶ λειτουργίαν τῆς εἰρημένης σχολῆς, ἐν ᾗ πλὴν τῶν μέχρι σχολαρχείου μαθημάτων, νὰ διδάσκωνται καὶ γνώσεις γεωπονίας καὶ οἰνοποιίας, ἐπαγγελλμάτων χρησιμωτάτων εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνὰ τὴν Θράκην λαοὺς, ὧν οἱ πλείστοι περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι πορίζονται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ ἐπομένως εὐεργετικωτάτη ἔσται δι' αὐτοὺς ἡ ἱδρυσις τῆς σχολῆς ταύτης πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν τῶν εἰς τὰ ἐπαγγέλματα ταῦτα.

Ἐπικαλούμενος δὲ τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 16 ὁκτωβρίου 1906.

Τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος
ταπεινὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὀλοπρόθυμος
† Ὁ Σηλυβρίας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Εἰς τὰ ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΠΡΩ

Κύριε ἀρχισυντάκτα

Ἐν τέλει τῆς «Περὶ πόλεως καὶ ἐπισκοπῆς Ἀπρω» πραγματείας τοῦ ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» 28 ἰουλίου 1906 σ. 365-6) ὁ κ. Γεώργιος Λαμπουσιάδης παρκαθέτει, ἐκ τοῦ Lequien ἀρνούμενος, πῖνακα τῶν ἐπισκόπων τῆς ἐν λόγῳ ἐπαρχίας.

Εἰς τὰς χειρογράφους θρηκτικὰς σημειώσεις τοῦ πατρός μου Ἀναστασίου εὐρίσκω καὶ 16' **μητροπολίτην, τὸν Ματθαῖον**, ὅστις δὲν μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπουσιάδου. Ὑπῆρξε σύγχρονος Νικηφόρου τοῦ Γρηγοῦ, οὗτινος ἐπιστολὴ πρὸς αὐτὸν «περὶ τῶν ὑβρίζοντων τὴν ἀστρονομίαν» διεσώθη ἐν κώδικι Βατικανοῦ 1086, φυλ. 128. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς: «Τὰ τε ἄλλα διαπορθμεύουσι». Βλέπε Νικηφ. Γρηγοῦ ἐκδόσεως Βόννης σελ. XLVII.

Τοῦ Γρηγοῦ ζήσαντος κατὰ τὰ ἔτη 1295—1360, ὁ Ματθαῖος δέον νὰ καταταχθῇ ὀλίγον πρὸ ἢ μετὰ τὸν θ', ἢ καὶ ια' τοῦ καταλόγου. Ἐρρωσθε

Σ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ.

Ἐν Σηλυβρίᾳ τῇ 5 Σεπτεμβρίου 1906.

ΣΕΙΡΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ. Τοιοῦτον τίτλον φέρει διδασκαλικόν τι βιβλίον, γραφέν ὑπό τινων διδασκάλων πρὸ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, διορθωθέν δὲ κατόπιν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου δικηγόρου Ἰω. Πολυβίου καὶ τῷ 1902 ἐκδοθέν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ κ. Β. Ι. Πολυβίου, ἀδελφ. τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας. Συστηθὲν ὑπὸ τῆς πατριαρχ. Κεντρικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐγκαίρως ἔτυχεν ἄλλοτε πολλῆς καὶ θερμῆς ὑποδοχῆς παρὰ τοῖς διδασκάλοις πρὶν πολλαπλῶς αἰσθῶσι τὰ ὑπὸ ποικίλους τίτλους ἀναγνωστικὰ τεύχη. Τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἐκρίθη ὑπὸ πάντων κατάλληλον πρὸς τὴν ἡθικὴν, τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀνάπλασιν τῶν παιδῶν, ἔχον καὶ τὸ προσὸν τοῦ εὐνῶν. Τιμᾶται δέκα σχεδὸν ἀργυρῶν γροσίων, ἐνῶ συναποτελεῖται ἐκ συνήθων τυπογραφικῶν φύλλων ἐξήκοντα καὶ περισσοτέρων. Ὁ ἐκδότης τοῦ καλοῦ τούτου ἀναγνωστικοῦ, διὰ πέντε τάξεις ἀστικῶν σχολείων ὁρισθέντος, προσφέρει εἴκοσι πέντε τοῖς ἐκτὸν ἐκ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων πρὸς ὄφελος τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῶν σχολείων, ἐν οἷς εἰσῆλθον πρὸς διδασκαλίαν, ἐδήλωσε δ' ὅτι δωρεὰν προσφέρει τὰ ἀναγκαζοῦντα ἀντίτυπα τῇ σχολῇ Μιχαήλ, ταῖς τῶν ὀρφανοτροφείων ἀρρένων καὶ θηλέων, τῷ Ζωγραφείῳ τοῦ Σταυροδρομίου καὶ τῇ κατὰ Χάλκην Ἐμπορικῇ σχολῇ, πασίγνωστον καθιστῶν ὅτι τὸν φιλότιμον ἐκδότην πρὸς ὀφρῶν εἰς ἐκδοσιν λόγῳ συμφέροντος ἡθικοῦ οὐχὶ δ' ἐμπορικοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐθεωρήθη καλὸν ἀνάγνωσμα, λόγος δ' εὖφημος περὶ αὐτοῦ κρίνεται οὐχὶ ἀσυντελής, ἀφοῦ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν χρήσις ἀρκετὸν αὐτοῦ γίνεται συστατικόν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἀθανάσιος Γεωργίου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανός, ἐργάτης ἐκ Δελτινῶν τῆς ἐπαρχίας Σηλυβρίας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ Ἀγγελικῆς Γεωργίου, χριστιανῆς ὀρθόδοξου, ὑπήκουου ὁθωμανῆς, ἐργάτιδος καὶ κατοικοῦ Καζλῆ-Τσεμετῆς ἐνορίας Βελιγραδίου Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ διαλύσει μνηστείας. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαλύσεως μνηστείας δικασθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρῶσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 18 αὐγούστου 1906.

Ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος
δ' Α' γραμματεὺς
Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

Ἀήλωδης.— Ἐνεκα τεχνικῶν λόγων τὸ παρὸν τεύχος τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἐκδίδεται ἀντὶ τῆς χθὲς, παρασκευῆς, δήμερον σαββάτω.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀρ. 22 καὶ ἡμερ. 24 7]βρίου 1905 ἐρήμην ἀποφάσεως τῆς ἱερᾶς Συνόδου μεταξὺ Ἀφροδίτης Χαρισιάδου καὶ Ἐπαμ. Χαρισιάδου, ὅπερ διὰ πρακτικοῦ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὑπὲρ ἡμερ. 30 αὐγούστου 1906 ἐνεκρίθη, ἵνα δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Ἐκκλησ. ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», ἅτε πιστοποιηθέντος ἀρμοδίως, ὅτι ὁ Ἐπαμ. Χαρισιάδης ἐστὶν ἀγνώστου διαμνηῆς.

Ἀριθμ. πρωτ. 5610.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ ταῦτα

Ἰδοῦσα καὶ τὰ ἄρθρα 77 καὶ ἐπ. 81, 207, 405 καὶ 415 τῶν Πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγίων, δικάζουσα ἐρήμην ἐφεσιβλήτου καὶ ἀποφασίζουσα παμψηφεί:

Δέχεται τὴν ὑπ' ἀρ. πρωτ. 4809 καὶ ἀπὸ 9 αὐγούστου 1905 ἔφασιν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπαμ. Χαρισιάδου κατὰ Ἐπαμεινώνδα Χαρισιάδου καὶ κατὰ τῆς ὑπ' αὐτ. ἀρ. 41 καὶ ἡμερ. 21 δεκεμβρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Τροποποιεῖ τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω ἀριθμὸν καὶ χρονολογίαν ἀπόφασιν τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου ὡς πρὸς μόνον τὸ ποσὸν τῆς χορηγητέας ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου διατροφῆς, καθ' ὃ σημεῖον καὶ τροποποιεῖ αὐτὴν καταδικάζουσα τὸν ἐφεσιβλήτον ἵνα καταβάλλῃ τῇ ἐφεσιουσίᾳ μηνιαίως ἀπὸ τῆς 18 νοεμβρίου 1903 λόγῳ διατροφῆς αὐτῆς τε καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν δίδικων νομίμου τέκνου καὶ ἐπ' ἀόριστον λίρας ὁθωμανικᾶς ὀκτῶ (ἀριθ. 8),

Ἐπικυροῖ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ αὐτῆς σημεῖα, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἐρημοδικοῦντι, τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ δικογράφων ἀνιόντα εἰς γρόσια 510, προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος, ὡς καὶ τὴν δικηγορικὴν ἀμοιβὴν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη καὶ ἀπηγγέθη αὐθιγμένον.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1906.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς

κ. ἁ. α.

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ἱεροδ. Ἀπόστ. Τρύφωνος,

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αἰ. ἀρ. 1572.

Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ἐνδιαφερομένων ὅτι τὸ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικὸν Δικαστήριον τούντεῦθεν ἀντὶ τῆς πέμπτης μ. μ. θελεῖ συνεδριάζει καθ' ἐκάστην δευτέραν ἀπὸ τῆς 8 μέχρι τῆς 12 ὥρας π. μ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 6 ὀκτωβρίου 1906.

Ἐκ τοῦ Γραφείου

τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

Ἰ. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ